

2
திருவாருணம்யம்

விநாயக பரத்துவமாலையும்
பிறதோத்திரப்பாடல்களும்

23 - 11 - 1988

மணிமார்த்தும்,
சினிமூர்த்தும்,

வித்துவான்
சி. நா. கணேசபண்டிதன்
சித்தவைத்திய கலாநிதி (B. O. L.)

பலாவடிப் பிள்ளையார் வரலாறும் விநாயக பரத்துவமாலை விளக்கமும்

கல்விக்குப்பயன் அறிவு. அறிவுக்குப் பயன் நல்லொழுக்கம். நல்லொழுக்கத்தில் முன்னிற்பது இறைவணக்கம். உலகிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கை நுகரச்சிபீன் எடுத்துக்காட்டும் திறவுகோலாக அமைவது இறைமை. ஒருவருக்கு அறிவும், சித்தியும் குருவின்றி அமைந்தாலும் அமையலாம். ஆனால் ஒரு ஆண்மா வேண்டுகின்ற ஞானம் நல்ல குரு வின்றி அமையாது. நல்லகுருவின் அமைதியும் திருவருட்சத்தியுமே இறைவனிடத்துள்ள திருவருளைக்காட்டக்கூடியன். அந்த இறையருள் பெற்றுவிட்டால், அவன் புனிதமடைகின்றார். எல்லாக்காரியங்களும் முன்னிற்பவன் விநாயகன். அவனெனு ஆண்மாவுக்குக் குருவாகவும் அமையலாம்.

விநாயகனென்ற சொல்லுக்கு, விக்கினங்களை அறுக்கும் தலைவன் என்றும், வினைகளை நீக்கும் நாயகனென்றும், தனக்கு மேலானவென்று குவன் இல்லாதவனென்றும், பொருள் கொள்ளலாம். விநாயகரைப் பிரணவப்பொருளென்று கூறுவது வேதம். அவர் திருமேனி ஞானம் யமானது ஞானமுதலன், ஞானக் கொழுந்து, ஞானவொளி, ஞான பீடம் என்று நால்கன் மொழிகின்றன.

யானை வடிவம் ஒங்காரவடிவம். அது பிரனவ மந்திரத்தைக் குறிப்பது. ஒரு முறை அதைஉச்சரிக்க ஆண்மாவுக்கு ஈடேற்றம் உண்டென்று அறைவது சாத்திரம், ஆண்மாக்களை உயர்ந்தநிலையில் கொண்டு சேர்ப்பது; அதுவே. அத்தகைய விநாயகப்பெருமானை வழிபாடு செய்ய அவன் யான்டும் எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றன.

இறைக்கு இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அளவெட்டி தெற்கு தம்மளைக்குறிச்சியில் தோன்றிய ஒரு அதிகம் அவ்ஜூர் முதியோர்களுள் ஒரு வராக விளங்கியவரும், கார்காத்த வேளாள குலத்தைச் சேர்ந்தவரும், உழவுத்தொழிலிலே ஊதியமாகக் கொண்டவருமானிய உயர்த்திரு சுப்பர் கந்தர் என்னும் பெரியார், அந்த அதிசயத்தைக் கண்ணுற்றார்.

தம்மளைக் குறிச்சி அழகான பூஷி. தென்னையும், கழுகும், பலாவும் ஒன்றையொன்று பின்னிப் பினைந்து நிற்கும் தருக்கள். அவற்றைச் சுற்றிச் சிலபல செடிகளுக்கு, கொடிகளுக்கு கதிரவனாளி புகுந்தும் புகாமலுமிருக்கும் ஒரு வெளியிடம் மரத்தோப்புக்களுக்குள்ளே அந்த

இடைவெளி. அந்த இடைவெளி நடுவே பருத்த பலா மரம். பழுமையான மரமாதலால் அதன் அடியில் உடைந்த பொந்தெள்ளு அதற்கு நடுவே விநாயகவுருவமெந்த கல்லு. அக்கல்லின் தோற்றும் உண்மையாகவே ஒரு விநாயக உருவம் போன்றது. அப்பலாமரத்திற் குப் பக்கத்தில் ஒரு நண்டிர்க்கிணறு. இக்கிணற்றில் கை கால் முகம் அலம்பிக் கூத்திற்குச் செல்லுக் கூடியார், பலாமரப் பொந்திலுள்ள விநாயக உருவத்தைக் கண்டார். அன்று தொடக்கம் புனிதமானார். என்று இப்பொழுது மிகமுதியவராக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அக்குறிச்சிவாசி ஸ்ரீமான் வேலுப்பின்ஸீ உபாத்தியாயர் அவர்கள் சொல்ல அடியேன் அறிந்தேன்.

பலாமரப் பொந்திலுள்ள விநாயகரைச் சுப்பர் கந்தர் என்னும் பெரியார், மிகவும் பக்கதியோடு வணங்கி மேலான நன்மைகளைப் பெறக் கண்ட அவருடைய சுற்றுத்தவர்களும், அல்லாதவர்களும் அப்பெருமானை வழிபடத் தொடங்கினார்கள். அன்று தொடக்கம் அவர் பலா வடிப்பின்ஸீயாரானார்.

அக்குறிச்சியிலுள்ள மக்கள் வறுமை விளிம்பில் நின்றவர்கள். அக்காலத்தில் அவர்களால்ஒரு ஆலயம் அமைக்கமுடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் தென்னங்கிற்றினால் வேயப்பட்ட ஒரு கொட்டிலீச் சுமைத்து, சுற்றிவரமன்னில்லை கூவர் அமைத்து, அக்கல்லுருவப் பெருமானை வைத்து வழிபட்டு வந்தார்கள். லிசேட் தினங்களில் பொங்கல் ழஷையும் செய்துவந்தார்கள்.

அப்பெருமானின் அயலிலே உள்ளார்க்கள் பெரும்பிழைகளைச் செய்தலும், அதைப்பொறுத்து ஆண்டருள் செய்த பெருமானைப் பிழை பொறுத்த பின்ஸீயார், என்றும் அழைத்தார்கள்.

இதற்குள் ஏதோவொரு மாசக்தி இருப்பதென்பதை அறிந்த பக்கத்திலுள்ள தாக்கமுத்து கண்ணகை என்னும் அம்மாள் நித்தமும் வழிபட்டு வந்தாள். பின்ஸீயில்லாப் பெருங்குறை அவள் மனதை வாட்டிற்று. பொன்னு என்று அப்பின்ஸீயாரை அழைத்து “எங்கள் குருநாதன் எம்மை வருத்துவது கொல்லவான் கொல்லவான் பொல்லாவினை நீக்க” என்று அடிக்கடி பாடி வருவார். அந்தப் பெருமானுமிரங்கினார். அவனும் தன்னெண்ணப்படி கர்ப்பலதியானான். ஆன குழந்தை பிறந்தது. தான் வணங்கிய பின்ஸீயைப் ‘பொன்ன’ என்று அழைத்ததனால், தான் பெற்ற பின்ஸீக்கும் ‘பொன்னையன்’ என்று பெயர் சூட்டினான். வளர்ந்து வந்த பொன்னையன் அப்பின்ஸீயாரின் மேல் அன்பும் பணிவும் பக்கதியும் கொண்டு அவரைத் தன்குடுதெய்

வமாகச் சிந்தையிலிருத்தினான். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கி ஊதிப உழைப்பிற்காக மலேசியா சென்று, உத்தியோகமாகி வாழ்ந்து வந்தான். அந்த இடத்தில் அவனுக்கு நேரந்த சில இடையூறுகளில் எத்தனையோ நஸ்மைகளை இப்பெருமான் கூடவே இருந்து செய்தருளி ஞர். என்று அவர் வாயுரையினால் கேட்டறிந்தேன்.

இக்கொட்டிலில் வாழும் பெருமானுக்கு பூசை செய்து அபிஷேகம் செய்ய வேண்டு மென்று விரும்பிய அக்குறிச்சி மக்கள், ஆசார சீலராக ஒரு பண்டாரத்தை அமைத்து பூசை அபிஷேகங்கு செய்து வந்தார்கள். அதன்பின் சைவக்குருக்கள்மார் பூசகர்களானார்கள். இப்படியாகப் பெருமான் நந்திதிக்கு வருபவர்களும் நாளுக்கு நாள் கூடிக் கொண்டே வந்தார்கள்.

இந்தக் காலவெல்லையில் மலேசியாவில் இருந்து உழைத்து வந்த பொன்னையனவர்கள் தமது ஊராகிய அளவெட்டிக்கு வந்தபொழுது இக்கோவிலின் நிலைமையைப் பார்த்து அழுது நொந்து கொட்டிலையகற்றித் திருப்பணி வேலையை ஆரம்பித்தார்கள். அன்னர் பொருள் விட்டு மூலத்திருப்பணி வேலை முடித்த பின்னர், அவர் தமிழ் கார்த்திகேச என்பவர் வெளிமண்டப வேலைகளைச் செய்வித்தார். அதன்பின் அயலிலுள்ள பெருமக்கள் மணிக்கூட்டுக்கோபுரம், மடப்பட்டி, முதலிய திருப்பணி வேலைகளையும் செய்வித்தார்கள். பிள்ளையார் ஆலயமும் நாள்நாளாக வளர்ந்து கொண்டு வருகின்றது. பிள்ளையார்க்கதை, மார்க்கழித் திருவெம்பாலை, கார்த்திகைச்சோதி விளக்கு, ஆவணி பூருவசதுர்த்ததி, குங்குவியக்கலையநாயனார் குருபூசை, என்ற நாட்களிலெல்லாம் அவருக்கு அபிடேக தீபாராதனைகளும் திருவுலாக்களும் விசேடமாக தடைபெற்று வருகின்றன.

அவ்வாலயத்தை அமைத்துக் கொடுத்த பொன்னையன் என்பவரே இந்தப் பெருமானுடைய ஆசியாலும் அனுக்கிரகத்தாலும் நித்திய பிரமச்சாரியாய் தில்விய ஜீவன சங்கத்திற் சேர்ந்து பேரறிவாளருக்கும், மகா ஞானியாகவும், பல்லோராலும் போற்றப்பட, பிரணவானந்த சரஸ்வதி என்னும் திருநாமம் பெற்று மலேசியாவிலேயே அமரத்துவம் அடைந்தார்.

அன்னர் இந்தக் குறிச்சிக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் இந்தப் பெருமானிடம் வந்து சொற்பொழி வாற்றி தானும் வணங்கி மற்றவர்களையும் வணங்கச் செய்து பெருமைப் படுத்தினார். அப் பெருமானின் தியாக சக்தியாலும் பேரறிவினாலும் கொட்டிலில் வாழ்ந்த பிள்ளையார் ஒரு கோபுரத்தில் வாழ்கிறார்கள்ருல் அது சைவ சமயத்தின் பெருமையே.

4

இடைக் காலத்தில் அப்பெருமானைச் சந்தித்த அடியேன், தினமும் இடைவிடாது வணங்கி அவனிடமிருந்து சில அற்புதங்களையும், அதிசயங்களையும் பெற்றேன் (கண்டவர் விண்டிலர்)என்ற மொழி அடியே னுக்கும் உரியதாக. அடியேன் கற்ற செந் தமிழால் பாட வேண்டும் என்று விருப்புற்று அப்பிரான் பணிக்கப் பாடினேன். விநாயகர் ஊனுசல் விநாயகப்பத்து, விநாயகர் அந்தாதி, ஒருபாஜுருபது, திருப்பள்ளியெழுச்சி அடைக்கவப்பத்து, தனித்தோத்திரங்கள் என்பவையாகும்.

இப்பொழுது விநாயக பரத்துவ மாலை என்ற நூலை எழுதியுள்ளேன் இந்நாலில் அப்பெருமானுடைய திருவிளை யாடலாகிய முப்பத்தொரு விளையாட்டுக்களை அகவல்பா ஓரிசையில் தொடருத்துள்ளேன். கூடியனு வடசொல் மயக்கங்களை நீக்கிப் புழக்கத்திலுள்ள சொற்களை அமைத்துப் பாடியுள்ளேன். விநாயகப் பெருமானின் திருவிளையாடல்களைத் தமிழ் அறிந்த எவரும் படித்துச் சுவைத்து அறியவேண்டுமென்ற அவாயின ஆம், அப்பெருமானுக்கும் அடியேனுக்கும் இடையிலுள்ள ஆன்மீகத் தொடர்பினாலும் இதை யாத்தேன். பல புராணங்களுள் அவனுடைய திருவிளைபாடல்கள் பேசப்பட்டாலும், அவற்றுட் சில சில மாறுபாடு டையனவாக இருப்பதனாலும் வேற்றுமையுள் ஒற்றுமை காண விரும்பி புராணங்களுள் பேசப்படுபவை மாறுபாடாக விருப்பினும், குறிக்கோ ளொன்றேயெனவுணர்ந்து காஞ்சிபுராணம், கந்தப்புராணம், விநாயக புராணம், தணிசை புராணம், கூர்ம புராணம், கல்லாடம் ஆகிய நூல்களில் கூறப்படும் பகுதிகளை ஆராய்ந்து இந்த விநாயக பரத்துவ மாலை யைத் தொடுத்தேன். இந்நாலுள் அடியேனுற் பாடப்பெற்ற தனிப் பாடல்களாகிய தெய்வப்பாடல்களையும் சேர்த்துள்ளேன்.

சமயப் பற்றுள்ள சைவமக்கட்டு இ உதவு வேண்டுமென்பது அடியேனின் ஆசை. இந்நாலை மிகஆர்வத்தோடும் அன்போடும் அச் சேற்றி வெளியீடு செய்த அளவை ஸ்ரீமகள் அச்சகத்தாருக்கும், சிறப்பாக திருவளர் கந்ததயா புத்திரன் கணேசதாசன் (ராசன்) அவர்களுக்கும் என்றும் கடப்பாடுடையேன். என்னந்றி என்றும் அவர்களுக்கு உரித்தாகுக. நற்றமிழ் வாழ்க! என் அப்பன் விநாயகன் மலர்க! என்று கூறி அமைகின்றேன்.

அன்புள்ள அடியார் களுக்கும் அடியேன் நன்றி உரித்தாகுக! எமையாளவல்ல பலாவடி விநாயகன் பொன்னடி வாழ்க! வாழ்க

ஆகு வாகன எளவைப் பலாவடி
ஏக கொம்புடன் எழுந்தருள் விநாயகர்
மோக வீணைகளை முன்னின் றறுத்திட
தேக மாய்வரு வானவினை திருமே.

அளவை விந்துவான்
சி.நா. கணேச பண்டிதன்

இந்துசாதனப் பத்திரிகை ஆசிரியரும், முதிர்ந்த வழக் கறிஞரும், சைவபூஷணசிகாமணியும், செந்தமிழ் புலமை நிறையப் பெற்றவருமாகிய தமிழ்க்கடல்

திரு. நம. சிவப்பிரகாசம் அவர்கள்

வழங்கிய

முன்னுரை

பரததுவ மாலை பணிந்து விநாயகைங்
கரத்தனுக் காரம் கசிந்து சுரக்தமைம்
பாவாற் கணேசபேர்ப் பண்டித வித்துவான்
நாவாற் றேடுத்தான் நவின்று.

அகவற்பா

பலாவடி விநாயகர் கலாவருள் வேண்டிக்
குலாவடி யான்மதி நிலாவெழு மொளியில்
உள்ந்தெளிந் தியாண்டும் இளந்தமிழ் சொல்லி
வளந்தரு வாயென, பழந்தகை நூல்கள்
தேற்றிய நுண்கை யாற்றிடம் கொண்டு
காலையும் மாலையும் மேலையெயவ் வேளையும்
ஐந்து கரத்தனைச் சிந்துர வதனைன
இரந்து கணேச துரந்தர ஞகி
வருங்காற், பருக்கை மரத்தில் இருக்கை
கொண்ட குலக்கோ, ஓண்டங் கடந்த
பிரணவப் பெருந்தகை, சரணமா யமைந்த
தொண்டனுக் கர்ச்சனை தண்டமி மாற்செய்
திறைஞ்சுக வெண்றலும், நிறைந்திட நெஞ்சசம்
கண்ணென்றி குறைந்தவற் கொண்கதிர் விரிந்தன,
நின்றும் இருந்தும் சென்று கொண்டும்
பாதனி இன்பாய் யாதது வருஞ்சிவ
சமயி, பழைமை யமைசீர் நீர்க்கவ
இலக்கண மேதை, இலக்கியம் இருமொழி
துலக்கிய ஊரெழு நலக்குண முருகையர்,
ஆசா ராயவர் தாச ராகிப்
பயின்று பண்புடன் முயன்று, மேலும்

கற்றல் சாலுமென் ருற்ற நோக்கிற
பண்டைய புகழ்சார் தொண்டை மண்டலம்
மருவிய மதுரையாம் பெருநிலம் கூடவிற்
பண்டிதப் பட்டம் கொண்ட முதன்மையில்,
இன்னும் தேருதல் சென்னையில் என்றே
மன்னி, வித்துவான் உன்நதப் பேறும்,
உம்பரும் வியக்கும் ஜம்பெருங் காப்பியம்
தந்த கலைஞரை முந்துதென் குட்டிற்.

சொன்னீ ராரூப் எந்நா ஞம்சூஜை
நால்வர் பூமியிற் கால்வா யன்ன,
கலியா ஞசுந்தரர் பொலியாப் பொய்கையில்
ஆடிப் பன்னீ ராண்டுகள் முத்துக்
குளித்துக் கண்டதிற் களித்து, நாடி னர்
தாயகம் கலைநெறி நாயக மாக
வந்ததும்

பண்டித வித்துவான் எண்டிசை ஏத்தும்
தண்டமிழ்க் களஞ்சியம் பண்கொள் பீடமாம்
ஒங்கா ரக்குரு நீங்கா நணவில்,
மாங்கனி மாதுள மாங்கனி வெற்றி
பெற்ற பிரணவ முற்றறி முதல்வனின்
இறைமை யெடுத்து முறைமை தொடுத்து,
முந்துநூல் யாவும் சிந்தை செய்து
அருந்திறல் விளக்கும் பொருந்தின பகுத்து
நெடுங்காப் பியமாய் அடிகள் விரிந்து
நூறுப் தினாலும் மேலும் மேலாய்க்
கூறு தொகுதி, ஏறு போல்நடை
வீறும், அரும்பொருட் சாறு, ம் பருகுஞ்
தோறும் தேன்தரு யாறதிற் நினொத்திட
அமைத்தனன் பெருநூல் இமைத்த விஸ்லா,
அமரரும் வியக்க இமையம் சாலும்
அறிவும் அருஞும் செறியும், வளமும்
சிமையம் போல அமையுஞ் சாரல்
இதனிற் சார்ந்திடிற் புதனிற் புலமை
துலங்கும், தூய்மை இலங்கும், பாரதம்

வரைந்த கொம்பன் சிரந்தனில் எய்துவன்,
கலைஞர் னந்தான் கற்குஞ் சரக்கன்
நற்குஞ் சரக்கன் ருக்கினை யேதெற்ன
நல்வழி ஏத்துவர், செவ்விதாம் நல்லார்
என்போம்.

புலவனி வனுமோ உலக ளாவிய
புலநல் பாக்களால் நலமெலாம் உணர்ந்தே
ஏத்தும் இயல்பினன் யாத்துக் களைப்பிலான்,
அளவை, தெல்லியூர் அழகுடை, நகுல
கிரியொ டினுவைப் புரமெலாம், இறையைத்
தேடிய படியே பாடி மகிழ்வன
அடங்கான்; இனுவை இடங்காண் கந்தனில்
முறையீடொன்று நிறையே சொல்லென
வல்லடி வழக்கு வெல்லுவன், பாங்கரில்
பரரா சசேகரப் பெருமான் பிள்ளையார்
வரமே தருகவென் ரூரமாய் வேண்டுவன்,
சோதிடம் மந்திரம் ஆதியாய் ஆயுள்
வேதம் யாவும் போத வறிவுடன்
சாதனை புரி விநோதன், நோக்கிய
பல்கலை எல்லாம் நல்கும் வளஞ்செறி
வித்தகன், மேஷ்மையன் மென்மையன்,
வித்துவான் கணேச பண்டித விபுதனே.

சுபாம்

செந்தமிழ்ப் புலமையும், சிவவேத அறிவும் நிறையப் பெற்ற
ருச் சைவசீலராயும் சாத்வீககுணத்தராயும் விளங்கும்,

இளைப்பாறிய அரசாங்க அத்பர்

திரு. சோ. அருணசலம் அவர்கள்

வழங்கிய

முன்னுரை

இன்றைய மக்கள் இரு ஸ் நிறைந்த, அல்லல்மிக்க, அழிவுக்கேது
வாய சூழ்நிலையில் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். கொ ஸை, களவு முதலிய
பஞ்சமாபாதங்கள் எங்கனும் மலிந்து மனித வாழ்க்கையைச் சின்னை
பின்னமாக்குகின்றன. இந்நிலையை மாற்ற வழிவகை காணுது அற
வோரும் மற்றும் பெரியோரும் கலக்கமடைத்துள்ளனர். இதே நிலைமை
முன்னெரு காலத்தில் ஏற்பட்டிருந்ததை கந்தபுராணத்துக்கீழ் வரும்
விருத்தம் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

“முந்தொரு காலத்தில் முவுகந்தன்னில்
வந்திடும் உயிர்கள் செய்த வல்விணையதனுலே
அந்தமிழ் பறையெல்லாம் அடிதலை தடுமாறிச்
சிந்திட முனிவருந் தேவரும் மருளவற்றார்.”

அன்று முனிவரும் தேவரும் உற்ற மருட்சியை மாற்றுவதற்குச் சிவனார் விஷ்ணுமுர்த்தியை வியாச முனிவராகத் திருவுவதாரராகும் செய்
வித்து வேதங்களோடு பதினெண்ண் புராணங்களையும், சனக்குமார முனி
வர் மூலக் போதித்து அருளினார். புராணங்கள் மனித சமுதாயத்துக்கு
அசர சக்திகளாலும் அகிம்சை. அவா, ஆங்காரம் முதலியவற்றாலும்
காலத்துக்குக் காலம் ஏற்படுகின்ற தாங்கொணுத் துண்பம் துயரங்க
ளோத் துடைப்பதற்கு இறைவனங்களும், இறைவன் ஈடுபாடும் இன்றி
யமையாதன என்பதை எடுத்து விளக்குகின்றன. தேவர்கட்கும் மனி
தருக்கும் அசர சக்திகளால் இடுக்கனும் கொடுமைகளும் ஏற்பட்ட
பொழுதெல்லாம் சிவ பரம்பொருளே விநாயகர், சுப்பிரமணியர் வயிரவர்
முதலிய உருவ பேதங்களைக் கொண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றி அருளினார்
என்பதைப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. புராணங்கள் இறைவன் து
ழுடிவிலாற்றல், பேரருள் முதலிய எண்குணங்களை விளக்குவதனால்
அவற்றைப் படிப்போருக்கு இயல்பாகவே அவர்மாட்டு அன்பு வளர்
கின்றது.

இன்று தமிழ்மக்கள் அனுபவித்துவரும் அளப்பருந் துண்பங்களைத்
துடைப்பதற்கு இறைவன் அருள் ஒன்றே வேண்டற்பாலது. முன்னெரு
காலத்தில் கயமுகாசரன் என்னும் அரக்கன் தேவர்களையும், முனி
வர்களையும், மனிதர்களையும் அடிமைகளாக்கி அளவிலாக் கொடுமைகளை
நெடுங்காலமாக விளைவித்து வந்தனன். அவ்வகரணை மால், அயன்

இந்திரன் முதலியோராலும் வெஸ்ல முடியாது போகவே அவர்கள் சிவபெருமானை வேண்ட அவர் விநாயகப் பெருமானைத் திருவவதாரஞ் செய்யப்பண்ணி அவனை அடக்கினர்.

இவை யாவற்றையும் உய்த்துளர்ந்த பண்மொழிப் புலவர் வித்து வான் கணேச பண்டிதனுர், உள்ளத்தில் ஆர்வம் பொங்க அன்பினால் அகங்குழைந்து விநாயகர் பரத்துவ மாலை என்னும் தவச் சிறப்பு வாய்ந்த தீந்தமிழ்ப் பனுவலைப் பாடிப் பயந்துள்ளார். அவர் வழிபடுதெய்வமாகிய பலாவடிப் பிள்ளையார் தன் சிந்தையில் நின்று தன்னைத் தூண்டியதனுலேயே அவர் அருள்வழி நின்று இத்திவ்விய பாமாலையை தான் பாடி முடித்தகாக்க கூறுகின்றார். விநாயகர் பரத்துவ மாலை விநாயகப் பெருமானின் கந்தப்பை கடந்த சடவுட்டங்மையும் அவர்கள் தன்னை வழிபடும் அடியவர் இடர்கெட ஆற்றிய அளப்பரும் திருவிளையாடல்களையும் விளக்குகிறது. வித்துவானவர்கள், கந்தபூராணம் விநாயகபூராணம், காஞ்சிப்பூராணம், கூர்மபூராணம் முதலிய பூராணங்களை ஆராய்ந்து, விநாயகப்பெருமான் கொண்டருளிய எண்ணிற்றத் தூர்த்தங்களில் முப்பத்தொரு மூர்த்தங்களின் வரலாற்றையும் அப்பெருமானுடைய திருவருட பிராவாகத்தையும் படிப்போர் யாவரும் எழிதில் விளங்கக் கூடிய வகையிலும், பாடிப் பாடிப் பரவசமேய்தச் செய்யும் நடையிலும் பாடியுள்ளார். பல நூல்களிற் கற்றறிய வேண்டிய பொருளை இரண்டாயிரம் சந்தமியுந்த சீரிய அடிகளில் அடக்கியுள்ளார். அவர் கவின்பெறக் காவிபுனைவதில் கைதேர்ந்தவர். தான் எடுத்துக்கொண்ட செம்பொருட்கேற்பச் சொல் வும் பொருளும் ஒன்றே போடான்று இயல்பாக இயைந்து இசையுடன் ஒடும் ஆற்றுநீர் போன்று பாவின் அடிகள் தொடர்ந்து ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவரின் பாட்டின் தடை சங்ககால இலக்கிய நடைக்கொப்ப அமைந்துள்ளது. இத்தனைச் சிறப்புகள் செறிந்த இப்பாமாலையை இறையகுள் தூண்ட இசைத்துக் கொடுத்துமைக்கு தமிழ் மக்கள் அனைவரும் அவருக்கு அளற்பரும் நன்றியுடையவர்களாக இருக்கவேண்டும். “செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு வையகமும் வானகமும் மாற்றலரிது,,

இவ்வாருந்தமிழ்மாலையைப் பக்தியோடு படிக்கும் தோறும் விநாயகப் பெருமானது ஓளியான திருவருவக் காட்சி படிப்போர் உள்தில் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கும், கோவில்களில் பக்திசிற்றதையோடு படித்துவந்தால் ஆங்காங்கு விநாயகப் பெருமானைப் பிரத்தியட்சமாக எழுந்தருளச் செய்யலாம். விநாயக விரதநாட்களில் பிள்ளையார் கதைபாராயணங்கு செய்வதற்கு இப்பாமாலை சாலச்சிறந்த நூலென்பது எனது கருத்தாகும்.

தந்திமுகன் அருள் பரம்பும் கணேச பண்டிதனுர் யாத்த செந்தமிழ் பாமாலை ஞாலம் தெள்ளென்றும் வாழ்கவே!

தமிழ்ப் பெருங்குடி மகனும், தமிழ் ஆய்ந்து முதிர்ந்தட
ங்கிய அறிஞனும், அளவைவாழ் செம்மலும், பேராசனு
மாகிய உயர்திரு சி. கதிரவேலு உபாத்தியாயர்வழங்கிய

வாழ்த்துரை

வித்துவான் பண்டிதன் கணேசனார், அறுவாற்புன், மலர்கள் தோ
றும் சென்று சென்று தேன் எடுத்து ஒரு கூட்டில் வைத்தாங்கு, பல
நாலும் தேடி ஆராய்ந்து யாவருக் எளிதில் விளங்கிக் கொள்ளுமாறு,
சங்க நூல்களின் சாயல் தோன்ற, ஆற்றிருமுக்காய், அழகிய நடையில்
விநாயகப் பிரபந்தம் என்னும் அரியதொரு பொக்கிஷுத்தைப் படைத்
தனன். இந்நால், விநாயக அடியார்களுக்கும் மற்ற அடியார்களுக்கும்
இடைத்துற்காய் வரப்பிரசாதமாகும்.

வித்துவான் பிரபந்தத்தை விட, வேறு பல நூல்களும் இயற்றி
யுள்ளார்கள். பலாவடி விநாயகர் திருப்பள்ளி எழுச்சி, அடைக்கலப்
பத்து, கும்பழாவளை விநாயகர் தோத்திரம், தெல்லியூர் துர்க்கையம்
பாள் தோத்திரம், நகுலேஸ்வரப்பதிகம், அளவை மாரியம்மன் தோத்
திரம், காஞ்சி காமாட்சி அம்மாள் தோத்திரம் அநுமான் தோத்
திரம் ஆகியனவாகும்.

இப்பாடல்களைப் பாடிக்காட்டுமாறு, வித்துவானை ஆர்வ மேலீட்
டால் கேட்டபேன். அவரும் படித்துக்காட்டுவார். ஒரு நாள் ஒரு
பாட்டைப் படித்தார்கள். அதைக் கேட்டதும் எனக்கு மெய்மயிர்
சிவிரத்துக் கண்ணீர் மல்கியது. வித்துவானுக்கும் கண்ணீர் மல்கியது.
அவருடைய பாடல்கள் சிறந்தன என்பதற்கு இதை விட வேறு
சான்றும் வேண்டுமோ?

வெண்பா

வித்துவான் பண்டிதனார் கணேசன் பரத்துவத்தை
தித்த நூலாய்ந்து படைத்தனனே - பக்தர்களும்
வித்தகரும் விளங்கு முதறி ஞாகளும்
ஏத்திறழும் மெக்க மிது.

சிவமயம்

பலாவடி விநாயகர் திருப்பள்ளினமுச்சி

போற்றியெம் புவனியைக் காக்கும் புரவல்
 புன்னென்றி யகற்றிடும் பூங்கழற் றிருவடி
 ஏற்றிய உமையை ளொமக்கருள் புரியென
 எடுத்த குறிப்பறிந் திரங்கிய அண்ணல்
 தோற்றிய ஒங்கார வடிவினை நோக்கத்
 தோற்றினன் குடவயி றசைத்திடு நாயகன்
 சாற்றிடும் பலாவடி சார்ந்திடுந் தேவனே
 சஞ்சலந் தீர்பள்ளி யெழுந்தரு ஞகவே 1

முத்தும் பவளமும் முச்சுடர்மணிகளும்
 முடியினி லொளிவிட மூறைமுறை வண்டினம்
 கத்திப் பறந்து அணிதார் முகையினைக்
 குத்திக் கலைக்கும் கொய்மலர் மணம்படப்
 பத்திக் குரியபலாப் பழுத்தீஞ் சுவை
 அத்திக் குரியவ னருந்திடும் பலாவடி
 எத்திறத் தோரு மேத்தி வழிபடும்
 எம்பெருமான் பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே 2

தாமரை மலரச் சந்தனாங் கமழுத்
 தத்திரி குருகின யிரையைச் செங்கதிர்
 சாமரை வீசிடச் சண்பகம் மலர
 சங்கொலி யெங்குஞும் விரிய விருபுறம்
 நாமசன் பூமகள் நயந்துரை பாட
 நற்பெறு பலாவடி நாடித் துயில்கொள்
 ஏழுறு மடியவர்க் கெளியாய் விநாயக
 ஏரம்பனே பள்ளி எழுந்தரு ளாயே. 3

மாரி வறவா மதிபுனல் சூடிய
 ஆதி சிவன்தரு மருமறை முதலே
 வாரி யருள்பொழி கரிமுக வரனே
 வாடு மடியவர் வளம்பல பெறநிறை

சாரியாய் வருந் தேவர்கள் மகிழ்ந்திடச்
 சாலையுள் வேழத் தவிசினி லேறி
 தூரிகை போலொரு கொம்பதைக் கையிற்
 கொண்டவனே பள்ளி யெழுந்தரு ஓயே 4

வேதமும் நாதமும் விந்து மாகிய
 வெற்றிக் குரிய வேழமுக னுமை
 மாதவர் போற்றிட மன்றுடி மைந்தனுய்
 மாமுகம் மெற்றெறமை யாண்டருள் புரியும்
 ஆதவன் மருகனே அருமறை ஞானனீ
 அடியவர் வினைகடி மருட்பெருங் கடலே
 பாதகர் நாழுமைப் பணிந்து வேண்டிடப்
 பலாவடி யான்பள்ளி யெழுந்தரு ஞகவே 5

இன்னிசை வீணையோ டெழில்புல் ஸங்குழல்
 இலங்கு மத்தளம் முழவுயர மிசைப்போர்
 பன்னு செழுமலர் கையினி லேந்திப்
 பாற்குடஞ் சென்னியிற் சுமப்பவ ஞடனே
 துண்ணிய நங்கையர் நம்பியர் சேர்வர
 தூயொளிக் கதிரவன் சுடரொடு மின்ன
 அண்ணவர் நின்னருள் பெற்றிடப் பலாவடி
 ஆரமுதே! பள்ளி எழுந்தரு ஓயே. 6

விண்ணகத் தேவரும் மண்ணகத் தோரும்
 விருப்புடன் தொழுதெழும் வேத நாதனே
 கண்ணிமை காப்பபோற் காத்திடுங் கணோசனே
 கரும்பி னின்கைவயே கணிதரு இரசமே
 விண்ணதரு மதியென விளங்கொளி பரப்பும்
 வேதனே ஞானமெய் யங்குச பாசனே
 பண்ணிசைப் புலவோர் பாட்டுறும் பலாவடிப்
 பரமனே பள்ளி யெழுந்தரு ஓயே. 7

ழுதங்கள் தோறும் பொருந்தி நின்றூடும்
புண்ணியன் திருவிளையாட விதுவென

வாதங்கள் புரியும் வல்லவர் சொல்வதை
வழிவழி கேட்ப தல்லால் அறியோம்
சீதக் கொழுமலர் செறிந்திடும் தம்மனைக்
கோதிற் குறிச்சியிற் குடிகொண் டருள்புரி
பாதக் கமலங்கள் பலாவடி யிற்பதி
பரம்பொரு னேபள்ளி யெழுந்தரு னாயே. 8

மண்ணிற் புகுமிம் மாயப் பிறவியை
அண்மியுன் திருப்பதம் பிடித் துப் பிறவாக்
கண்ணகல் ஞாலத் தகருஞதி என்றுமை
கசிந்து நெநந்துரு குமடி யோமெமை
விண்ணகத் தேவரு மிவரென வறிய
விக்கினம் நீக்கும் பலாவடி நாயக
எண்ணறப் பரத்துவ மியற்றிய ஏந்தலே
ஏகம்ப னேபள்ளி எழுந்தரு னாயே, 9

ஐந்தெழுத் தோதவும் அருமறை கனியவும்
வந்தித் தடியவர் வரம்பல வாங்கவும்
சிந்தித் துரைசெயுந் திருமுறை கமழுவும்
சந்ததம் மாகம் மும்மாரி பொழியவும்
பந்தித்த பாவிகள் பழவிலை யோடவும்
முந்தியெம் முன்னிற்கும் மூலக்கண பதியே
பைந்தமிழ் நாயகனே பலாவடி வாரணனே
அந்தமிலா னேபள்ளி எழுந்தரு னாயே. 10

பலாவடி விநாயகர் அடைக்கலம் பத்து

பொல்லாப் புலன்க ளெல்லா மடக்கிப் பெரிதிரங்கிச்
சொல்லாற் றுதிக்கப் பலாவடி நாயகன்துணை யாகவந்
தெல்லாந் தருவா ளெம்மவரைக் காப்பா ளென்றுமிக
வல்லா னென்றுனைக் கெஞ்சுகின் றேனுன் அடைக்கலமே 1

அல்லாத நீசனென் ரெல்லாரு மென்னை யருவருத்துப்
பொல்லாத சொல்லாற் புறங்கூறிப் பேசினும் பொறுத்தருள்வேன்
எல்லாரும் வாழிடர் நீக்கிக் காக்கவென் றெம்பிரானே
அல்லார்க்கும் நாயகனே யுனைக் கெஞ்சுகின் றேன் அடைக்கலமே 2

நீதி குன்றிய நிலவுலகாள் நீசரிட மிருந்து
தீதி லனுதினம் மீட்டருள் வாய்திமை அழிப்பானே
சோதிப் பிழம்பாய்த் தோன்றிய பலாவடிப் பாலகனே
ஆதியு மந்தமு மில்லா அரனேயுன் னடைக்கலமே 3

நாளும் பொழுதும் நலிந்த வென்நெஞ்சும் நெக்குருகப்
பாழும் பவப்பிறப் பாழாது பார்த்தருள் வாய்பரானே
கோளும் குறியும் பார்த்தினிப் பயணிலைப்பா வியேனை
ஆனும் பலாவடி அங்குசனே யுண்பத மடைக்கலமே 4

வண்டுது நறுமலரின் விஜரயலம்பும் திருவாடிகள் வழுத்திதின்று
கொண்டாடும் நின்னடியேம் குவம்காக்கும் கொற்றவனே குமரன்னாலு
திண்டாடு முயிரினங்கள் திசைப்படைய வையாது தெளியவைக்கும்
அன்போடு பலாவடி பரந்தவனே யுன்பாத மடைக்கலமே 5

பொல்லாங் கேதுமிலாப் புண்ணியர்கள் வாழுகின்ற புனிதநாடு
செல்லாலும் குண்டாலும் சீரழிந்து திசைமாறித் தேங்கலாமோ
எல்லாரு மூன்னடியார் இறைஞ்கவின்ற குரல்நாதமு எழுந்தொலிக்க
பல்காலுங் கேட்டருளும் பஶாவடி யானுன்பா தமடைக்கலமே 6

தேன் பிலிற்றும் பலாவடித் தென்னளவை ஒங்குபுகழ்
வானுயர வளர்ந்து வரும் வண்ணமுக ஐந்துகரான்
தானருளும் திருவருளைத் தலைமேற்கொண் டின்படுற
நானென்ப தகற்றவுனை இறைஞ்சி னெனுன் னடைக்கலமே 7

வித்தகரும் சத்தியரும் வேதியரும் பூதியரும் விரும்புகின்ற
சித்தியுள்ள விநாயக னேதேவர் குறைதீர்த்த திருமகனே
பத்தியுடன் பலாவடி தொழுமடியார் பவம் போக்க வென்னுள்ளச்
கத்தியுடன் புலனடக்கி இறைஞ்ச கின்றேனுன் னடைக்கலமே 8

நறுங்கண்ணீத் தொடைகுட்டி நான்மறையும் வாய்மலர்
முறையாக இன்னடியார் முட்டாமே பண்செய்யச்
சிறைகொண்ட பறவைகுலச் சேக்கையாம் பலாவடியின்
கறைகண்டன் கரிமுகனே காத்தருஞன் னடைக்கலமே

9

தடுமாறு பொறிகள் தயங்கா துன்னடைக்கலமே
வருமா றில்வுடம்பின் வருத்த மெல்லா மடைக்கலமே
விடுமாறு காலம் வருமா ருன்னடைக் கலமே
படுமாறு துன்பம் வரிச்பலா வடியா ஞுன் னடைக்கலமே

10

விநாயகர் தோத்திரம்

தேவர்முன் தேவனே சிவனருள் புதல்வனே
சிவகாமி யீந்தபாலா
செங்கண்ணன் மருகனே செங்கோட் னன்னனே
சித்தி புத்திகாண் நாதனே
மூவர்க்கு முதல்வனே மூசிகநல்வாகனு
மூலவோங்கார வடிவே
மோதகக்கையனே முச்சுடர் விழியனே
முதுமறை தந்த முதலே
பாவந் தீரையனே பஞ்சமுக மெய்யனே
பாவலர்க் குருகு கலைஞர்
பரம காரணக்காரியப் பொருளே
கஞ்சசாட்சரக் கடவுளே
அவமாகவே பொழுதை விட்டுவிட்டலைகின்ற
ஶடியார்க்கு வரமரு ஞுவாய்
அன்பாகப் பலாவடியில்
விளைகடிய நடனமிடு
அருட்சோதிப் பிள்ளையாரே.

அளவை கும்பழாவளை னிநாயகர் தோத்திரம்

உக்கிமாடு தென்னையும் பொழில்மரைத் தடாகமும்
பொருந்துமணி யளவையூரில்
தாகமுறு ஞானநெறி காணவரு விரதிகளின்
தவக்கோலந் தலைசிறப்ப
ஆகமதிற் சந்தனமும் குங்குமமும் சவ்வாதோ
டாவின்பால் பரிமளிக்க
மாணக ஒங்கார பீடத்தமர்ந் தருஞும்கும்
பழாவளைத் தெய்வமே.

1

பண்டெருநாள் மாருதப் புரவீக வல்லியவள்
பரிந்து வேண்ட
அண்டமருள் நாயகனும் விநாயக னுமவட்
கிரங்கி வரங்களீய
தொண்டர்குழாந் தொழுவதற்கே புனிதளவைப்பூமியிலே
தொட்ட டாள்கோயில்
குண்டமதில் நெய்சொரியக் கும்பவுலா வாடிவருகும்
பழாவளைத் தெய்வமே.

2

வானவரும் மண்ணவரும் வேதியரும் ஞானியரும்
வேத மோத
தானமுறை தவருது தண்ணளியர் தரும நெறி
தளைத்தே யோங்க
வானமழை பிழையாது வளம்பெருக்கி வாழ்வளிக்கும்
வரனே முக்கட்
கானவனே கருணைமுகமைந் துடைய நாயகனேகும்
பழாவளைத் தெய்வமே

3.

ஐந்துக்குத் தீபமதை அர்ச்சனைசெய் அந்தணர்கள்
எடுத்துக் காட்ட

வஞ்சமனக் கவியிலுள பஞ்சவணர் சுட்டுபொடி
சாம்ப ராக

கஞ்சமலர்ச் சேவடியான் கழலொலிக்க மணிநாதம்
சேர்ந்தோ விக்க

கொஞ்சகரம் கூப்பினிற்பார் குலங்காக்கும் சூம்ப
மூவளைத் தெய்வமே. 4

அளவையிலே வாழுகின்ற அங்காடிக் கிழுவனு
ரறையும் மாற்றம்

அளவறியாக் கீழ்க்கணக்கில் அமையுமோ அன்பிலான்
நெஞ்சில் நித்தம்

வளமான கிளவியினுற் கவிதைசொல் வரமருஞும்
வடிவே ஞானங்

குளமாக அடியருளந் தளதளக்கக் குருவானகும் 5
பழாவளைத் தெய்வமே.

தெல்லியூர் துர்க்கையம்மன்மேற் பாடிய நோத்திர மாலை

தெல்லியூர்த் துர்க்கை யம்மன் திருவிழி நோக்கினுலே
தொல்லீசேர் தொழுநோய் துன்பத்துயருற வறுமை யாவும்
எல்லவன் வருகைகள்னுற றிருங்குளிரி மமேபோல
நல்லவர் தம்மைவிட்டு நாளினில் நலிந்தே போனும்.

1

கொன்றைச் சடையாடக் குமிழ்ச்செவ்வாய் இதழ்விரியக்
குலவு காந்தக்
கோலமா மணிமாலை குழையோடா டக்குன்ற
னீயகொங் கையாடப்
பணிதோயு மதியாடப் பளிங்குமே கலையாடக் கயல்பழி
நயன் மாடத்
தான்தோன்றித் தெல்லிநகர் வருமடியார் இருளோடத்
தரும மாட
நனிநறவு மலர்மாலை மணமாடத் திருநோக்கில்
அடிய ராட
ஷ்ரையோகுஞ் செம்பஞ்சுக் குழம்பொழுகும் திருவடிகள்
பரத மாடப்
பொன்புரையு மிசைநாத முழக்கத்தில் புலனைத்தும்
பொருந்தி யாடப்
பொருள்கொண்ட தமிழ்த்தாயின் விலங்கறுக்கப் புறப்பட்டாள்
துர்க்கை யுமையே.

2

அறுபதங்கள் முரல்கின்ற அணிகுழுற் காடேந்தி
அருள்மழை பொழியுமாரி
அடங்காத அவனர்குலம் பொடியாக அமரினில்
லல்கெடுத்தாண் டச்டரே
வறுமையாங் கொடியபிணி வந்துற்ற காலையில்வானமழை
பொழியவைப்பாய்
வாடுமடி யார்களைத்தே டியேநி சென்றுவளங் காட்டிவர
மருஞ்வாய்

தறுகண்ணரைத் தழிந்துறுகண் னராக்கி யேதளரா
 துழைப்ப தற்கே
 தரமான மனங்கொடுத் துறிதியாய்த் தமிழிழந்
 தனைப்பதற்கருள் புரிகுவாய்
 மறுநீங்க அகிலமே ஆடிடஅர னுடனூடிக்
 களிக்கு மயிலே
 மணமுறு தெல்லியூர் முன்றிலிலொளி வீசமா சத்தி
 துர்க்கை யுமையே

அருள்சேர தெல்லித் திருநகரில் அறமே வளர்க்க அமர்ந்தலவளே
 அம்மா அடியேன் படுதுயரம் அறிந்தே சும்மாயிரு என்றுய்
 இருள்சேர ஏனக்குட் டிகளுக் கின்பால் கொடுத்தாய் எளியேனும்
 உன்பால் அன்பு வைப்பதற்கு ஒயா மாற்றம் உரைத்திடுவாய்
 மருவா நெறியுள் மலரவெமை மாயைநீக் கியருள் சுரந்து
 தருவாய்க் ஞானத்துறை எல்லாந் தாயே வந்துன் திருவடியை
 உருவாய்க் கண்ணால் காண்பதற்கு உள்ளங் கொள்வாய் ஒங்காரி
 திருவே செல்வக் களஞ்சியமே தேடற்கூரியாய் ஓர்க்கையம்மே

நகுவேஸ்வரன் தோத்திரப் பத்து

புலன்வழி அலைந்து மீளுமிப் புழுநிறைப்பாண் டம்தன்னை
நலன்வழி செலுத்தா நின்றநாட்ட களோகழிந் துபோக
கலன்வழி யொழுகுங் கண்ணோக்கா லத்திலுண் ணவிட்டுப்
பலன்கெட்ட பாவியேன் யான்பதைக்கிண் ரேன்நகுலை ஈசா. 1

யின்மிளிப் பூச்சிகாட்டும் மெல்லொளி மயங்கி வண்டு
பொன்றிற மாவின்போ துள்புகுந்து பின்மீளா போல
உன்னோளி கண்டபின்பும் உலைப்புறு சென்ம வாழ்க்கை
பின்னையும் வேண்டுவே னேபிஞ்ஞகா நகுலை நாதா. 2

எட்டிவே எழுந்த நூல்கள் எத்தனைபடித் துமென்ன
காட்டிலே முண்டதீ போற்காமத் தாற்கரிகி நொந்து
நாட்டிலே தெய்வங்க் சுற்றிநடந்தலைந்தீற்றி லுன்னை
கூட்டினில் நகுலமேட் டிற்குறிப்பறிந் துணர்ந்தேன் நாயேன் 3

கன்றதைத் தேடியோ டுங்காவியைப் போல யானும்
நின்பெரு காந்திகண்டு நினைப்பெலா மறந்து திறப்
ஒன்றெனக் காட்டும் பங்கனுமை யுடன்ந டனமாடும்
மன்றதை நகுலதன்னில் நாட்டின ரென்நயன மேற்ப 4

பொறிகளின் நெறியே வாழும் புலாலுடம் பிதனை மெச்சி
அறிவெனு மாத்ம ஞானவருள் விழிமறைய மூடி
உறியினில் வைத்த வெண்ணெய் உண்பதற் காற்றலில்லா
நெறியினில் வாழும் வாழ்க்கைநீ தியோநகு லீசா. 5

பிரமமு நாமுமொன் ரென்றேற் றுள்ளானத் தாலே
கருவறு கற்பகோடி சஞ்சித வினைக்காட் பட்டு
உருவாமுங் ஜூலைந்து கன்மரோ கழும்மலிந்து நானும்
வெருஷியாய்த் திரியுமென்னை மீட்டருள் நகு லீநாதா. 6

வருவாய் மூடமன் மேவளரும் மாண்யதவில் நுழைந்து
கருவாய்ப் பிறந்திறக் குங்கால மெல்லா முருவாய்த்
திரட்டி வைத்தகொடு வினைகள் எனைமேல் வருத்த
அருஙாய் நிற்குநகு லேசனடித் தாமரைநீ பற்றுதியே. 7

துக்கமு மின்பழு வில்லாச்சுட ரக்கொன்றை யலங்க ஸெம்பெருமான்
மிக்க திருவிளையா டல்கட்டு ஓவண்டுமரு கொண்டா டியிங்கே
நக்கலைய் உலகம்யா ஏந்தன்னுள் வியாபித் தடங்கி யொடுங்கு
மொக்கவல்லாணீ ஓளிர்ச்சுடர்மலை மேட்டின்நகு லேசலைக்கா ணங்காமே

உத்தர அடியல் ரெண்ணும் படிவமதுடை யோனே
நினதருள் பெற்றவர் அறிவுறு கடவுள்நிறைப் போனே
எனதுயிர் நின்பதும் கிடப்பத் திருவருள் நல்காயோ
களைக்டல் கரையிசை நிலவிய நகுலப் பதியோனே. 9

வங்கக் கடற்கரை மேவிய கிரிமலை மேட்டில்
பொங்குங் குதிரொளி மின்னும்புனி தைநகு லேஸ் வரியின்
சங்கக் கழுத்தழுகிற் சங்கரனே நீயுழை மறக்கத்
தொங்குமவ னிடமாகத் துடிப்ப தென்ன நகு லேசா. 10

ஆஞ்சநேயர் தோத்திரம்

அஞ்சிலே யொருவன் பெற்றவநுமந் ததாதர் போற்றி
வஞ்சனை பில்லி குன்யம் வருபினிகளை வாய்போற்றி
தெஞ்சிலே இராம நாமங் நிலைபெறநின் ரூய்போற்றி
தஞ்சமென் றட்டவோர் தம்மைத்தாங் குநின்திருத் தாள்போற்றி 1

புத்தியும் பலமும் நல்லபுக மோடு உறுதிப் பாடும்
சித்தியும் அஞ்சா தெஞ்சம்சீ ரொடுவாக்கு வன்மை
பத்தியாய் தொழுவார்க் கள்ளிப் பரீவுட வளிக்குமைய
நித்திய முந்தன்நா மங்கெஞ்சி னிலூர வைந்பாய். 2

அறுகா வுழக்கிய வரிமலர்துள சியிஸ்தா ரணிவோன்
அறுகால் பூசைசெய்யர்ச் சுள்ளதேர்க் கொடிமுனையில் நின்றேன்
அறுக்கா தக்கொடி வெற்றிபெற்றாருண் மையின்தர்ம ராச்சியம்
அறுகாலந் தொழுமது மலைாக் கியாருள்மெய் நாடே 3

அஞ்சனை வயிற்றுதித்து ஆஞ்சநே யரெனும் பேர்பெற்று
நெஞ்சிலே இராம பாதம்நிலைத் திடநீங்கா வன்பால்
பஞ்சிலே எரியுண்டன் னபாபிகள் வாழும் நாட்டில்
அஞ்சிலே யொன்றைவைத் தானவனன் ரேஜாஞ்஗ு நேயன் 4

நாதனே புகழ்ந்து பேசும்தவ வியாகர னவேத்தா
போதனே ஞானமூர்த் திபுண்ணிய செம்மல் பத்தித்
தாதனே தருமசிந்தை பணிவொடு தரணி மெச்சம்
தீதனே சஞ்சிவி கொண்ட சித்தனே பரம ஞானி 5

நாரணன் கீதைசொல்ல நயந்த தேர்க்கொடி யின்மீது
ஆரணங் கேட்டுவந் தலைகடற் பெருக்கைப் போல
பூரணவன் புபாயப் புத்திசொல் இராம கீர்த்தனம்
சீரண மாஞ்சுமட்டுஞ் சிந்துவான் கண்ணீ ரையன் 6

வீமந்து முறையாலன் னன்வீரத் திற்கவனே சான்று
வாமந்து மேலாம்பித் தன்வருபொரு ஞரைக்கும் போதன்
தேவர்க்கு மவனேதெய் வங்தெரிந்தவர் தேடும் சாது
முவடி உலகம்வைத் தமுர்த்தியின் நெஞ்சில் நின்றேன். 7

பத்தியில் பரமானந் தப்பரம்போருள் திருவே யென்று
சத்தியில் ஊறவைத்துத் தனக்கென வெதுவும் வேண்டா
முத்தியே உலகங்காக் கும்முழுமுதற் சேவை யாக
எக்கதி ஷரினும்பிற மாதாஞ்றிய எங்கள் சுவாயி 8

முதிரா விளமை இருபுதி நாயகன் முன்னிலையில்
அதிரா மனத்தொடு ஏவல்செய் மாதவ மனுநெறியில்
உதிரா நிலையொடு ஜானகி போற்றுமுயிர்த் தோண்டனைய்
எதிராய் வருபவர் நின்பதமவீழ்த் திடுமெழிற் ரீரனே. 9

தருமமே கருக்கொண்டோங் கித்தளைத்துமெய் யநுமானகி
உருவமே உலகம் யாவும்போற் றிடுமிர மநாமம்
ஒருவாது ஒதனோ தவுக்கியல் வனரு மென்ற
மருவாத நெறியளித்த மாவாஞ்ஞ நேயர் வாழ்க. 10

காஞ்சி காமாட்சியம்மை தோத்திரம்

பத்திநீ சித்துநீ முத்துநீ மோகினீ
பராபரை சத்தி யும்நீ
பத்தர்கள் மனங்குழழச் சுக்கிர வாரமதில்
பாவங்கள் நீக்கி வைப்பாய்
சிந்தைததனி ஹன்நாமஞ் சிந்தித்து வருமடியர்
சீரெல்லாம் தெளிய வைப்பாய்
கந்தமுறு சந்தனங் குங்குமம் வெண்ணீறு
கலந்த பொன்மேனி மணியே
அந்தரத் துந்துபி முழங்க வதிர்நடமிடும்
ஆங்காரி மாதய யிருளை
மத்தினுற் கடைந்திடைச்சி பாலில்நெய் யெடுப்
பபோல்

நோக்கினால் கடைந்து ஞான
வித்தக ஞக்கியெனை வீணவாது சேராமல்
விரும்பி யுன்னடி யனுக்கி
நித்தமுங் காஞ்சியில் வருமன்பர் வினைபோக்கும்
காஞ்சி காமாட்சி யுமையே. 1

பெற்ற தாய் நியிருப்பப் பிறரொருவர் என்யாள
 பேதமை வளர்ந்த தும்மா
 கற்றதும் பயனிலைக் கேட்டதும் பயனிலைக்
 கவளத்திற் குலைந்த நாயை
 உற்றநல் நேரத்திற்கு யொருத்தி யுண்டென்று
 உன்பாத மலருணர வைத்தாய்
 பற்றோடு செந்தமிழ்ப் பாவினுற் பாடவே
 பகுத்தறிவு தந்து வைத்தாய்
 கற்றவர்கள் போலடியேன் கலையென்ப தறியாது
 கருத்துரைகள் செய்வ தழுகோ
 வற்றுத் செல்வமும் முற்றுத் கல்வியும்
 வளமாக வாய்த்த மனிதர்
 ஆற்றுத் போகத்தி ஹாறியே வினைகண்டு
 அல்லல் பஞ்சேர மதிலே
 கற்கண்டு சுவையனைய உற்றவர் குறைபோக்குங்
 காஞ்சி காமாட்சி யுமையே. 2

அளவை தெற்கு முத்துமாரியம்மை தோத்திரம்

கற்பகச் சோலைகுளிர் கருணைக்கட ஸமுதே
 கடல்தனில் பொங்கிவரு முத்தே
 கறைகாணி லாச்சடையன் காதலி ஹாறி வினை
 கண்ணியே காக்குமா ரணியே
 பொற்புடைய கண்ணியர் பூஞ்சாமரை வீசப்
 பெலிந்து வளரிந்து மதியே
 பூலோக மெஸ்லாம் புந்தியி ஸடக்கிய
 பொன்னியே இமாசலக் கணியே
 அற்புதக் கோலங்கள் காட்டியே யாடவே
 அணைந்தன ஒல முண்டான்
 அறியாத அடியேனு மவாவினுற் பாடினேன்
 அணத்தரு னமல மணியே
 வற்றுத் செந்தமிழ்ப் பற்றுக நின்றெனிர்
 வளர்கின்ற அளவை யூரில்
 வளமான செதற்கிலே குலதெய்வ முத்தாகி
 வளர்ந்தருள் மாரி யுமையே.

விநாயக பரத்துவ மாலை

வெளியெடுத்து

வாக்காலும் நல்ல மனத்தாலும் மாண்புடைய
நோக்காலு மேமைநோக்கும் நுண்ணமயனை நோக்கின்
வினையறுப்ப வேண்டுகின்ற விநாயகனே யென்பாயின்
முனைவனு மவனே முதல்.

பிரணவ மூர்த்தியே பெருவேத காரணன் 5
அரண்மூன் ரெறிப்ப அடிமூல மானவன்
சிவன்முதல் மைந்தன் சிவகாமி புதல்வன்
பவப்பிறப் பறுக்கும் அங்குச பாசன்
பலமூர்த்த வடிவினன் ஒருமூர்த்த உருவினன்

கலைவல் இனர்க்குக் கருணை யானவன்
சிலையா யெங்குஞ் சிறந்தொளிர் மிளிர்பவன்
வைனே விதாயகன் அவன்பாத் துவநிலை
திவனே சொல்ல இருந்தருள் கூட்டிய
பஸாவடி விநாயகன் பாதகம லங்களை 10
சிரசினில் வைத்துச் செந்தமிழ்த் தாயால்
அருளுருக் கொடுத்து அறைகுவ னடியேன்
வாச்கும் வண்மையும் வருபொரு ளறிவும்
நோக்கும் நுன்னிய நால்பொரு ஞனர்வும்
ஏது மிஸ்லா எனியே ஞக்கும் 15

சோதனை மிக்க தொற்கூ டதனில்
குறைகளை விடுத்துக் குணநிறை கொள்கென
சாற்றுவன் அடியேன் போற்றுதிர் புலவீர்
தெடுஞ்சடை சுமந்த குறும்பிறைக் கோனும்
கருமுகில் வெழுத்த கறைமிடற் றண்ணலும் 20
நுதல்கிழி கண்ணனும் தழலவிர் கையனும்
கடுக்கை மாற்றிய கொன்றையம் போதனும்
நஞ்சு மெச்சிய நாகமா லையனே

கூடல்லடிய நாடகக் கடவுள் 25
துடியிடை மின்னும் தூமலை யாசி
கடிமலர் முல்லை கந்தரத் தொளிர
கருவன் டிரைக்கும் கார்நிறக் குழலி
அறுகா ஹுமக்கும் மலர்த்தொடை யணியாள்
மும்முலை யாட்டி முருகுதொய் கச்சாள் 30
வெள்ளியம் பொருப்பில் கள்ளவிழ் குழலியொடு
உலக முய்யவும் உறுவிரு ளகலவும்

கலக்கம் நீங்கவும் கருணை யோங்கவும்
 அளவா யூழி அருளாடு மிலிரவும்
 நின்று நின்று நோக்கி நிலையறம் பெருகவும் 35
 விக்கின் ந் தீரவும் வெவ்வினை யகலவும்
 இடர்ப்படு தேவர் இருள்நிலை இரியவும்
 திருக்கை லாச நந்தன வனத்தில்
 பேரணி மண்டபப் பீடிகை யிருந்து
 அருள்நிறை காதலால் அன்புடன் நோக்க
 தோற்றுவாய் 40

மணிச்சுவ ரிருந்த மாண்புறு பிரணவ
 ஒம்ஸனு மெழுந்தை ஒதுமை உழையவள்
 யாதெனக் கேட்ப யானுரை செய்யிமனை
 நாடகக் கடவுளாம் ஆலவாயப்பன் 45
 பீடக மமர்ந்து ரெஞ்செபாருள் காஜெனா
 வீடகம் விளக்கும் விஜெயறு செல்விக்குச்
 சூடக மாகச் சொற்றினன் பிரணவ
 வடிவெனப் பிடியொடு களிறு நின்றுட
 கிருவர் நோக்கும் ஒருநோக் காக
 பிணைப்புறு இன்பப் பெருங் சடவதைன் 50
 அன்புறு பார்வையால் அம்மைந் பார்த்ததும்
 மூல எழுத்தே முழுமுத வருவாய்
 நிருமல மாகிய புணர்ச்சியை விடவே
 அஞ்சு கரமும் அங்குச பாசமும்
 மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும் 55
 ஆணைமுகமும் அழகு செஞ்சடையும்
 பாஜை வயிறுடன் பரவிய குழந்தை
 நாறு வேதத்தின் நாயக ஞகி
 மெல்ல நடந்து மெய்மயிர் சிலிர்ப்ப
 அம்மை யப்பளை அடியற வணங்க 60
 மூலா தாரமாம் முழுமுத விவரே
 யானு மானும் ஒன்றே யாமெனக்
 கூடலம் பெருமான் குறிப்பாற் காட்டினன்
 அருமறை விதியும் அகில வழக்கும்
 கருத்து நெறி பொருளும் கலையுடன் பிணித்து 65
 வடசொல் மயக்கம் வருவன புணர்த்தி
 ஸிந்தினை வழுவா தகப்பொரு ஓழுதினைக்
 குறுமுனி கேட்பவும் பெறுமுதற் புலவர்கள்
 ஏழேழே பேரும் கோதறப் பருகவும்

புலன்வழி வழக்கில் புணருகின் றவர்க்கு 70
 நின்றறிந் துளர்த்தும் தமிழ்ப்பெயர் நிறுத்தி
 எடுத்துப் பரப்பிய இமையவர் நாயகன்
 விநாயக ஞகீ வீங்கருள் கொடுப்பச்
 சிறுபிறைச் சென்னியன் சேந்த்தனன் முன் னே
 அருள் நிறை ஆங்ம நாயக ஜென் னும் 75
 இருள்மல மிர்இய எங்கும் வியாபித் து
 முழுமுதற் கடவுள் முக்கன் ணானுக்கு
 இயல்புடைப் புதல்வரா மொன்றென விருந்து
 தந்தையும் தாயையும் தவமுறை துதிப்ப
 கஜமுகன் வதத்தையும் கண்ணரின் தீட்டையும் 80
 விதிமுறை தவிராது விலக்குதி யென்று
 பலபெரு பூதக் கணங்களைச் சேனையாய்
 உறுதுணை யாக உருத்திரன் கொடுத்துக்
 கயிலா யத்தின் கலைவடி கோபா !
 வாயிலி லமர்கென வரமுத்தினன் வரனே 85
 நந்தியெய் பெருமான் வந்துணை செய்யவும்
 அந்தமில் பிரமனும் அரிமுதற் றேவரும்
 சொந்தங் கொண்டாடித் துதிசெய்து வணங்கவும்
 எல்லா உலகையும் இயல்பா வுணர்ந்திடும்.
 அந்தமி லப்பன் அருள் வடிவாகிய 90
 செந்தமிழ் நாயகன் விநாயகன் அமர்த்தனன்
 அன்னவன் திருவிளை யாட லறியவே
 இன்ன விநாயக பரத்துவ மெழுந்தது
 கயமுகாசரவதம்

இமையோர் புரத்தை ஏந்திடு மண்ணல்
 சுமையிலா வாழ்வைச் சுமந்திடும் வேந்தன் 95
 போக போக்கியங்கள் பொருந்திட மகிழ்ந்து
 தேவர்க் கரசனும்த் திகழ்ந்த இந்திரன்
 அசுரேந் திருக்கெடு அடுத்த போரில்
 வெற்றி வாகை சூடிய பெருமிதம்
 கொற்றவ ஞக்கி எட்களித் திருப்ப 100
 அசுரேந் திருனும் அடிபட்ட சோர்வினுல்
 குலகுரு வாகிய சுக்திர முனியை
 வலம்வந்து வணங்கி வாயுதை தாவென
 தேவ குருவாம் திப்பிய முனிசெயனும்
 பாவம் நீக்கிடும் பரமப் பெருமான் 105
 வசிட்ட ஞானியின் மரபினில் வந்த

மாகத ரிடமொரு மங்கையையேவி
 சாகங்க செய்து தன்னினை வுடனே
 அவருடன் சோ ஆண்மகன் தோன்றுவான்
 என்றுரை செப்தனர் ஏந்தல் சுக்கிரமுனி 110
 அசுரேந்திரனும் அன்னவர் கூற்றைறப்
 பசுமரத் தாணிபோல் நெஞ்சிற் பதித்து
 தம்மின் அழகி விபுதை என்பாளை
 எம்மினம் வாழ ஏகுதி! மாகதர்
 பண்ண சாலையில் பணிசெயப் பணிந்தனன் 115
 அன்னவள் தானும் அவ்விடஞ் சென்று
 மன்னவன் சொற்படி மாதவஞ் செய்தனள்
 மாகத முனியும் மாதவம் விழித்துப்
 பிடியொடு களிறு பினைவது கண்டு
 வட்டுடு ஆசை புணர்ச்சிமேற் ரேன்ற 120
 விபுதையென் பவஞும் விருப்புடன் சென்று
 அவரை வணங்கி அருள்முகங் காட்ட
 இருவரு மொன்றும் இருக்கி நிலைபோல்
 புணருவமென்று புணர்ந்தனர் ஈதனால்
 கருநிற உருவமும் கரிமுகத் தோற்றமும் 125
 பிறழ்ப்பற் பேழ்வாய் பிறழ்ப்படு தோக்கும்
 இமையவர் புரத்தை ஏரித்திடுங் கண்களும்
 சுமையறு துருத்தி நிகர்படு நாவும்
 பொருந்த உதித்தனன் பொருவிற லசரன்
 கசமுக னென்னும் காதக னுடனே 130
 விட்யா ணையின்பல உரோமதி தூய்களில்
 பதிப்படி யாய்ப்பல அவணர் தோன்றினர்
 கஜமுக அசரனும் காஜு முயிர்களைத்
 தப்பா துறிஞ்சித் தாகந் தீர்த்தனன்
 அன்ன அசரனை அவன் குருவாகிய 135
 பன்னு சுக்கிரன் பரிவட னனுகி
 இன்னும் கேள்நீ செப்பவ தறிகென
 மன்னு சிவதவம் மறந்திடா துஞ்சிறின்
 நன்னும் பலபெரும் பேறுக ஈமைன
 அறிகுதி யாதவின் அருந்த வஞ்செய்ய 140
 எழுகுதி இன்னே இருமுனி மொழியை
 தலைமேற் ருங்கித் தவஞ்செய மேஞ்சின
 ஒருபா ஸமர்ந்து உள்ளுச் சடக்கி
 இருவினை விட்டு இறைத்திரு நாமம்

- ஓயாதுரைத்து ஒருதவஞ் செய்தனன் 145
 அன்ன தவத்தின் ஆற்றலை யறிந்த
 வெண்சிகை முடித்தவப் பசுஞ்சடைப் பெருமான்
 கஜமுகன் முன்னே காட்சி கொடுத்துப்
 பயமிலாப் பஸ்வரம் பரிவுடன் ஈந்தான்
 மாலயன் தேடியும் மறையறிந் தறியா 150
 ஆலமு துண்ட ஆதி நாயகன்
 ஈந்த வரத்தை ஏதென அறியாப்
 பந்தம் பற்றிய பாதகன் கஜமுகன்
 இந்திர தேவர்க்கு இடுக்கன் விளைத்து
 அந்த மில்லா ஆஞ்சளு யிட்டு 155
 மதங்கா புரமெனும் மாபெரும் நகரை
 விதம்வி தமரக விருத்திசெய் தாண்டனன்,
 இந்திரன் முதலாய இமயவர் பலரையும்
 வந்தனை செயுமென வருத்தி இளைத்து
 மும்முறை தலையில் முறைமை யாம்க்குட்டி 160
 முன்கால் மடித்து இருசெவி பிடித்துத்
 தினமும் வணங்குதி ரெந்றவன் வாக்கை
 தட்டா தியற்றிய தேவர்கள் நாரணன்
 கெட்டவன் செயலால் கேடுற் றேமென
 மட்டிலா வேதனை மலைபோல் விளைய 165
 முழுமுதற் செம்மஸ் மூலகா ரணஙும்
 முத்தமிழ் கூடல் முறைதெரி முதியோன்
 திருநுதல் கிழித்த தனிவிழி நாயகன்
 அருமறை முடியினும் அடியவ ருளத்திலும் 170
 குனித்தருள் நாயகன் குருமறைச் சிவனிடம்
 வேதனை பலசொலி விழுந்து மெய்வணங்கி
 சியனே எழையாள் அப்பனே யாற்றேம்
 கஜமுகன் வதையால் கலங்கிய எம்மை
 புஜபல வலியால் காக்குதி யென்று
 அழுத கண்ணீர் கழுலடி நிறைப்பப் 175
 பழுதில் தேவரைப் பார்த்து மெய்யோன்
 கமலக் கண்ணன் கார்நிற வண்ணன்
 விமல நாயகியின் விருப்புறு நாயகன்
 நாரணி குழமுவேளன் நாரா யண்ணிடம்
 தனியொரு முதல்வன் தனித்தே பிறப்பான் 180
 அன்னவன் வலிமையால் அசரனும் அழிவான்
 அவனே நாயகன் அவன்பிறப் பினியன

திருவாய் மலர்ந்து திருவருள் நல்கினுள்
 ஆதியிற் சொன்ன நாயகன் பிறப்பு
 வேதியன் நாரணன் வியப்புறு தேவர்க்கு 185
 சோதியாய் உள்ளத்துத் தோன்றிய தெனவே
 விநாயகக் கடவுளும் விரைந்து சென்று
 கார்வான் ஈந்த கருக்கொள் கெக்கரின்
 மேவா தென்றல் மெஸ்லெனப் பனிப்ப
 முதூர்க் கைலையில் உழையுடன் இயங்கும் 190
 ஏது ரில்லா இறைவனுஞ் சிவனின்
 திருப்பதம் வணங்கிக் திருவருள் பெற்று
 அருகி லமர்ந்து ஆட்சியே தென்ன
 முதன்மையைக் காட்டும் மூலகா ரண்ணும்
 முத்தே வர்க்கும் மூலமுச்சுத் தியாய் 195
 இத்துணை இருவென இயம்பி யவன்பால்
 தேவர்கட் கிடுக்கண் தெரிவுறச் செய்யும்
 பாவகா ரண்ணும் கஜமுகா சுரானை
 சங்கரித் தவறுயிர் சுரய நிறுத்தி
 சங்க நாதனைச் சார்ந்திடு சாபம் 200
 நீத்கி நின்று நிலையருள் புரிவென
 வாக்கினு லாணை வரதனு மிட்டனை
 கயழுக சங்காரமும் அநந்தாப நிவாரணமும்

தாதையின் உரையை தலைமேற் கொண்ட
 வேதநா யகனும் வீரமோ பெறுந்து
 பூத கணங்களைப் பேதபடை களாய்ப் 205
 பாதச் சுவடுகள் பதிய வரக்கி
 நந்தியெம் பெருமான் முந்தி வணங்கவும்
 தொந்தி வயிறுடன் சந்தி யமர்ந்தனன்
 காக்கும் கடவுள் விட்டுணு தேங்கும்
 தாக்கும் கடவுளாம் சிவனைக் காண 210
 பொன்மலை வாயில் புகுந்த போழ்து
 முன்மலை முழழஞ்சில் முகப்பில் வீற்றிருந்த
 தொந்தி யப்பனைத் துதியா தப்புறம்
 முந்திச் சென்று மூலனைக் காண
 அண்ணவன் நகைத்தவன் ஆணவத் தியிரை 215
 இன்னணம் அடக்க இயைந்தவ ஞகி
 விட்டுணு தேவனை விருப்புட னிருத்தி
 இட்டமுட வென்று திருவிளையாடலை
 வட்டமுலை யாஞ்டன் ஆட விரும்பி

குதாடு கருவியை சுடற்கண் கபாலியுங் 220
 வாதாட வுமையுடன் வட்டிலில் வைத்து
 அண்டங்க ளடக்கிய அகிலநா யகியே
 வண்டுகள் சிறைப்படும் கொண்டை மோகினியே
 தனுகரண புவன போகங்க ஞூப்பட
 குதாட வாவெனச் சூழ்சி யொண்டெண்ணி 225
 போதா ரமளியில் போர்க்கா யுருட்டினர்
 வெற்றிக்குச் சாட்சி விட்டுனு நீயென
 பற்றிய பாவம் பலபட வறுத்த
 நாரணன் தானும் நயந்துரை கேட்டு
 வாரண முகத்தனை வந்தனை செய்யா 230
 வேளொயி ஹுறிய வினையால் மாயனும்
 நடுநிலை வகிக்கும் நாயக னுகி
 வற்றி யீட்டிய விளங்கபி ராமிக்கு
 முற்றிலும் பொய்யுரை முறைதிரிந் தாற்ற
 உண்மை சொல்லா தொளித்துப் பொய்யுரைத்த 235
 கண்ணனின் மாயக் கருத்தை யறிந்த
 மின்னிடை யுமையாள் மேலுஞ் சினந்து
 தன்னிலை யறியா முன்னிலை மாயனை
 ஊனுடல் செல்லா துருள்குருட் டரவாய்
 பாகுதி யென்று டுவுமை நோவச் 240
 சாபங் கொடுத்தனள் சாபம் பலித்தது
 சாபம் வாங்கிய சாந்துபுலர் கண்ணன்
 கோபம் மீறிய கோதையுடைம யான்முன்
 நில்லா தோடி நீறுடை யான்பதம்
 மெஸ்ல வணங்கிச் செல்லால் துதித்து 245
 ஜியனே! எனைக்காரி அருள்தா பரனே
 மெய்யனே முதுவினை செய்ததோ விதுவென
 கண்ணீர் பெருக்கிக் காப்பாய் நீயென
 விண்ணனவர் விவுமும் விரும்பிமெய் கசிந்து
 தென் திசை யுள்ள தெளிநீர்க் குன்றில் 250
 முன்னுல வனமெனும் முதுபெரு நகரில்
 ஆல விருட்ச மதியினிற் பெரும்புதர்
 சீலமுட னமர்ந்து சிவதவஞ் செய்ய
 மூலகா ரணெனன் முத்த குமாரன்
 விநாயக னங்கு விரைந்து வருவான் 255
 அவனைத் தொழுது அருள்பெற் நின்புறப்
 பவவினை யறுத்துப் பாவம் நீக்குதி

என்றுசி வன்சொல் எழுந்த மாயனும்
 பொன்னடி வணங்கிப் பூதநா யகனிடம் 260
 விடைபெற் றகன்று விளைதவஞ் செய்தான்
 கஜமுகா சுரஞ்சு கலங்கிய தேவர்கோன்
 கஜமுகச் செம்மல் தோற்ற மறிந்து
 பெருமகிழ் வெய்திப் பேரருள் பெறவே
 கயிலைக்குச் சென்று கைமா முகத்தனை
 மயிலை நாதனை மனமகிழ் வேதனை 265
 அன்புடன் வணங்கி அவனடி தொழுது
 இன்னருள் பெறவே இரங்கி நின்று
 வேத ஒழுக்கம் விடுபட அசரன்
 பாதக விளைகள் பற்றிச் சூழச்
 சாதக னுகிய சத்துகு கஜமுகன் 270
 ஒழிந்திட எம்குறை தீர்த்தருள் வாயென
 பெருந்தகை ஜிங்கரன் பேரருள் செய்து
 வருந்திய தேவர்க்கும் வரன் இந்திரற்கும்
 ஓரிரு நாளில் உம்மிடர் களைவோம்
 பொறுத் திருமீமன்று பூதநா யகன்சொலி 275
 அவுணரை அடக்க அதன்பின் ஜங்கான்
 போர்முறை செய்யும் பூத கணமுடன்
 வாரணி சேர்த்து வாகு புஜத்தான்
 அணிமன் நின்ற அசல வென்பவனை
 வாகன மாக்கி அவன்தோ னேறி 280
 போர்முர சொலிக்கக் கவரி யிரட்ட
 பூத கணங்கள் பொங்கி யெழுந்து
 பூக்களைச் சொரிந்து ஆர்ப்பரித் தியங்கி
 மதங்கா புரியெனும் மாவச ரன்பதி
 தயங்கா தடைந்து தமருக முதலாம் 285
 போர்முரக கொட்டப் புண்ணிய மில்லான்
 மாபெரும் பகடயெடு மாமுகற் கெதிராய்ச்
 கார்நிற மேனிக் கஜமுகா சானும்
 அமர்புரி நோக்குடன் அணைந்தனன் வினையால்
 பூத சேனையின் போரா யுதங்கள் 290
 அவுண சேனையை அடியோ டொழிக்கத்
 தனித்தவ னுகிய தவமிலா வகரன்
 குனித்த சிலையுடன் கோபித் தெழுந்து
 கண்களிற் ரேஞ்சிய அக்கினிச் சுவாஸை
 விநாயகன் பாதம் விளக்கு நீராக 295

வெகுண்ட வசரன் விடுத்த போர்க்கலம் 300
 முளைதுளிர் முறிபோல் தரைபட்டமிய
 சிவனிடம் பெற்ற சிவபெருந் தவத்தால்
 சிவன்மகன் விடுத்த சிவபடைக் கலமே
 அவமதாய்ப் போக அப்பனும் கணித்து 300
 தந்தொற் பெற்ற தவப்பெரும் வரத்தால்ப் 305
 இந்தக் கஜமுகன் எளிதினி லழியான்
 ஆதலி னவனை அழிப்பது இதுவென
 ஊதுவாய் வளர்த்த உபய கொம்பரில்
 ஒன்றினை முரித்து ஒங்கி விசிட 305
 குன்றினை நிகர்த்த கொதியுறு மார்பினை
 இரண்டாய்ப் பிளந்து ஏகிக் குளிர்ந்து
 சுத்தோ தகவெனுஞ் சாகரம் மூழ்கி
 பத்திரமா யவன் பரசுறு கையில் 310
 நித்தமு மிருப்பவந்தமர்ந் ததுவே
 கஜமுகன் மார்பில் கலங்கிய உதிரம்
 வியக்கும் படியாய் விரிவெள் மாகி
 பக்கத் துள்ள பாச்சறைக் காட்டில்
 புக்கு நெளியவப் பூம்புனற் காடு 315
 திருச்செங் காடெனும் திவ்விய நாமம்
 பொருந்துறப் பெறவே போற்றின ரத்யார்
 இறவா வரம்பெறு மிக்கொடி யசரன்
 மறைந்து மாபப் பெருஷ்சாளி வடிவாய்
 கணநாத விவெனனக் கருத்தறி யாது
 பிணமாக வேண்டிப் பின்பு மெதிர்த்த 320
 அவனது ஆற்றலை அவமே போக்கி
 அசலன் தோளிருந் தப்புதம் தாவி
 பெருஷ்சாளி தோளின் பீடத் தமர்ந்தனன்
 இருபெருந் தேவரும் இந்திரன் அமரரும்
 பெருமகிழ் வெய்திப் பெருமானை வணங்கினர் 325
 கஜமுகா சுரைணக் களைந்த நாயகைன
 கஜமுக சங்கார மூர்த்தியென் றழைத்தனர்
 ஒமோம் ஒமெனும் ஒங்கார மூர்த்தியே
 அம்மும் எம்முடன் அணைந் தருள்வாயே
 போர்க்களம் வென்று போந்த விநாயகன் 330
 திருச்செங் காட்டில் சிவலிங்க மறைந்து
 பேரன் போடு பெருந்தவ மிருந்து
 அம்மை யப்பனை அன்புடன் பூசித்துப்

போருள் பெற்ற இடமே கணபதீச் 335
 சரமென வழங்கும் சால்புறு பதியாம்
 அன்னவ னடுத்தாகு வரகனத் தமர்ந்து
 இன்னருள் புரிலதற் கியைந்தவ ராகி
 தேர்கள் சூழச் சிவமலை அண்மி
 ஆங்கொரு பதியில் அமர்ந்த வமயம்
 விட்டுணு பிரமன் வேண்டுதல் புரிந்து 340
 இட்ட முடனெம் இருந்துயர் களைந்த
 மட்டிலாப் பெரும மாழுகத் தேவே
 கஜமுகன் தன்னைக் களைந்த பொழுது
 உய்ந்தனம் நாழும் உணர்வறுயில்
 அசரனுக் கியைந்து அவனிட்ட பணியை 345
 அன்புடன் உம்முன் ஆற்றுவ மென்று
 இன்புடன் சௌன்னியில் மும்முறை கூட்டு
 இரண்டு கைகளால் இருசெவி பிடித்து
 முழந்தாள் மடிய முழுறை வணங்கும்
 இழுந்த பெற்றியை இனிப்பெறு வோமென 350
 மகிழ்ந்துடன் சொல்ல மாழுக நாயகன்
 அங்ஙன மாகுக அணைக்கரங் காட்டிச்
 சங்கார மூர்த்தியாய்ச் சால்புடைப் பெயருடன்
 விநாயக பரத்துவ விளக்கம் பெற்றனன்
 இதுவே முதலென இனிவரு பவையின் 355
 கஜமுக சங்காரம் கடந்த பின்பு
 தயையுடன் தான்செயும் பணியை யெண்ணி
 ஆகு வாகனத் தமர்ந்த பெருமான்
 ஆல வனத்திற்கு அருள்பெற ஏகி
 சோலைப் பனிநீர்ச் சூனையி ஸாடிட 360
 ஆங்கோ ராஸம் பொந்தினு எமர்ந்து
 தூங்கற்றிய தூயநற் றவத்தை
 ஏந்திய திருமால் எழுந்தருள் விநாயகன்
 வரவினை யறிந்து வணங்கிமுன் சென்று
 அரவுரு விடுத்து அருளுரு வெடுத்து 365
 குருட்டா வாகிக் குழைந்த நாட்களை
 இநுட்டறை யிருந்த இருக்கை பேரால
 நினைந்து நினைந்து நெக்கு தெக்குருகி
 முளைவன் நாயகன் முன்விழுந் திராங்கி
 உமையவன் தந்த உருஙாறு சாபத்தை 370
 இமைப்போது நீக்கிய எம்பெரும் முதல்வ

அடியே அற்றும் அரும்பெரும் பூசையை
உடனிருந் தேற்று அருள்புரி யென்றனன்
மார்கழித் திங்கள் மாண்பூருவ ஷஷ்டியில்
ஆரம் தொடுத்து அணிமல ரேந்தி

375

இருவினை யொப்பு மலபரி பாகமாய்ப்
பருவினை களையப் பாசுர மோதிப்
பூசிப் போர்க்குப் புகவிடம் கூட்டி

ஆசி கூறி அருள்நிலை கூட்டி
அடியேன் வணங்கிய அப்பெரு நாளை 380

மிடியகல் மக்களும் விரும்பி யாற்ற
உள்முடன் அருளுதி என்றுரை கண்ணற்கு
விளைகொடு வத்தை வேண்டி யீந்து

தேவரும் மூவரும் பணிந்து பறவ
ஏவரும் முறைசெயும் ஏந்தல் ஏகம்பன் 385

தாய் தந்தையரின் தனிமை நீக்கவும்
இய்வு காணவும் உற்றுர் வணங்கவும்
திருக்க யிலையில் திருவடிவைத்துப்

பொருப்பின் பாசறை புகுந்த மர்ந்தனன்
அனந்த சாபற்கு அனுக்கிரக மூர்த்தியாய் 390

பிரணவத்தின் உயிர்

புண்ணியப் பொருளெளப் பொருந்த வுறைத்தனர்
வேதப் பொருளாய் விளங்குமெம் நாதன்

போதப் பொருளுடன் யொருந்தி நிற்றலும்
வேதமுத லெழுத்து விநாயக சொருபஜை

ஆதி முதல்வன் ஆநந்தனம் சொல்லும் 395

ஓமெனு மட்சர உறுப்புக எமைவில்
உம்மெனு மெழுத்து உயர்நாத விந்துவின்

வரிவடி வாமெனு வழங்கும் காமிகம்
மூலம னுவெனும் முறைசேர் பிரணவம்

ஆல முண்ணியோ டருள்சக்தி வடிவென் 400
வேதங் கூறும் விநாயக னவனே

பிரணவ மூர்த்தியாய் பேசப் பட்டுவன்
ஊமை யெழுத்துடன் ஒன்றி நின்று

ஆமை அசைவபோல் அருள்புரி வானவன்
ஆதலி னவனை அனுதின மனுகல் 405

ஒதலி னுவந்து வரம் பெறற் பொருட்டே;
பிரணவ மூர்த்தியாய்ப் பேறு பற்றனன்

புராண பரிபாலனம்

பிரணவப் பொருளாய்ப் பினைபடு மைங்கரன்
சரண மலர்களைத் தளியென அறியா
வியாச முனிவர் விருப்பொடு ஆற்றும் 410
தூய புராணச் சரித்தாந் தனினை
கூலோக உருவாய்ச் சொல்லத் தொடங்க
மாலோற் கருள்டரி மகுதப்ப வள்ளலை
சிந்தையில் நினையாது சேர்த்துமென் ஏறண்ணி
வந்தி யாதெடுத்த வரும்பொருள் மறைய 415
உண்மை ஞானம் உதிக்கப் பெறுமஸ்
திண்மை யிழந்து ஊனமய ராகிப்
பிரம தேவனின் பீடக மடைந்து
அமர ஓரே அடியேன் குறையிது
எமத்கருள் செயுமென எளிமையாய்க் கேட்பத் 420
தாமரை மலோான் தயங்கிய முனியிடம்
நாமோன்று சொல்வேம் நயப்புடன் கேளன
வேதங்கள் நான்காய் விரும்பிப் பகுப்ப
பேத மில்லாப் பிரணவப் பொருளைச்
சாதக மாக்கிச் சயம்பெற வணங்கி 425
வினைகள் சாராது வேதங்க ஓரக்கினை
அனைத்து மவனென அறிந்க நீயே
வித்தை கர்வத்தால் விளங்கொளி மழுங்க
முந்தை யெழுத்தை மன்றவைத் துணரா
மனமுடன் வாக்கும் காயமு மொருப்படத் 430
தினம் வழிபாடு தீறமுடன் செய்யரப்
புராணஞ் செய்யப் புகுந்தனை யாதவின்
வாரா வினைத்துயர் வந்தது காண்மின்
கமல நாயகன் கருத்துஞர கூறி
அமல நாயகனை அனுதினம் வணங்கி 435
உண்மை ஞானத்தை உறுதிகொள் வாயென
வண்மை வாத ராயன முனியும்
வணங்கி விடைபெற்று வனத்தினுள் புக்கு
பன்னீ ராண்டு பருதவ மியற்றிக்
கணபதீச் சுரனை கருத்தினி லமைத்து 440
கண்க ஓனந்த அருவிநீர் வார
மெய்யது அரும்ப அகமது உருக
ஐயனே வனபுதம் அறியர் துழன்ற
பொய்யனைக் காத்துப் புவிவா மீடுத்த

பதினெண்ண் புராணமும் பழுதிலா முடிய 445
 அதிபதியாய் நின்று அருள்தனு வாயென
 விநாயகச் செம்மலும் விருப்புடன் அவற்கு
 நாயக ஞெநின்று நல்விடை யருளினன்
 வியாச முனியும் விலையிலாப் பதினெண்ண்
 புராண மதனைப் பொருத்தி முடித்தனன் 450
 புராண மூர்த்தியாய் பொருந்திய புங்கவன்
 காரண காரியப் பொருட்கு மெட்டா
 ஆரண நாதனுய அருகிருப் பானென
 விநாயக புராணம் விரித்துரைக் கும்மே
 பரமாசாரிய விளக்கம்

வெண்ணெய் நல்லூரில் விளங்கும் சிவனது 455
 புண்ணிய ஆஸயம் பொருந்தி நின்றகலாச்
 சுயம்பு மூர்த்தியாய் சொர்ண பிடத்தில்
 நடஞ்செயும் பொல்லாப் பிளையா ராகி
 ஆசாரி யராய் அகைவர விருந்து
 வேத சிவாகம விழுப்பொருள் உணர்த்தி 460
 சிவஞான போதத் தெளிபொருள் கொடுத்து
 சூர்ணிகை ஆகிய சூத்திரப் பொருளை
 மெய்கண்ட தேவற்கு விருப்புட ணளித்து
 கைவேழ முகமுடைப் பரமா சிரியராய்
 மூர்த்தி மெஞ்ஞான முழுமுதற் பரமஞையப் 465
 போற்றி நிற்கும் பொல்லாப் பிளையை
 ஏற்றித் துதிசெயும் ஏழைப் பிராமணன்
 திருநாரை யூரில் திருநிறை குடிசையில்
 கருவிற் திருவுடைக் கருணையால் வாழ்நாள்
 உலகஞ்செழிக்க உயிரினம் வாழ 470
 வலநேநர்பு எழுவான் வான்மழை பொழிய
 சைவம் தழைக்கச் சாதனை பெற்றுப்
 பவப்பினி நீக்கும் பரமன் போலொரு
 புத்திரன் பெற்றுப் பூலோகம் செழிக்க
 வேதமுத ஸாகம விரும்பிய கலைகளை 475
 அரில்தபக் கற்று அரிவொடு வாழ்நாள்
 தந்தை யாற்றிய தனிப்பெருந் தொழிலை
 எந்தை யீசர்கு யானுஞ்செய் வேளெனனப்
 பொல்லாப் பிளையைப் பூசனை செய்ய
 எல்லா மஞ்சனம் நெவேய்த் தியம்முதல் 480
 யாவையும் படைத்து உண்ணுக பெரும

என்றபார் பிள்ளைக்கு எழுந்தருள் பிள்ளை 480
 சுற்று முண்ணே விருப்பது கண்டு
 குற்ற முண்டோ குறையேது முண்டோ
 எற்றுக்கு நீரமுது ஏற்கவிலையனத் 485
 தன்தலை மோதத் தகுந்த வேளையில்
 நம்பி நீ பொறு நனமு தேற்பேன்
 என்று கூறி எம்பெரு மானுண
 ஆனந்த மடைந்த அருட்பொறு நம்பியும்
 எம்பெரு மானே அடியேற் கினிநீர் 490
 சிம்புல ஈடுக்கும் அறிவைத் தந்து
 பரமா சிரியராய்ப் பலவேத நூல்களை
 செவ்விதி ஹனரத் திருவருள் செயுமென
 அவ்விதம் அருளினே மென்ற விநாயகர்
 நம்பி யாண்டார் நம்பியுட னிருந்து 495
 தும்பிக் கையாலே துதிநைய் வேத்தியம்
 இன்புட னருந்தி இருந்தருள் புரிய
திருமுறைகாண் பெருமான்
 சோழ நாட்டின் சோறுடைப் பூம்பெருமில்
 வாழுங் கலைஞர்கள் வளம்பெறக் காட்டிய
 தீதுதீர் நியமத் திருவா ருரில் 500
 போத முனிவர்கள் புகழ்ந்து துதிசெயச்
 சீதள மமைத்த தியாகே சுரரை
 மனமொழி மெப்பால் மறுவிள்ளித் துதிக்கும்
 இனவழி வந்த இயஸ்புடை வேந்தன்
 அபயகுல சேகரன் அறிவொளி பரப்பும் 505
 தியாக மூர்த்தியைத் தினந்தினந் தொழுது
 திருமுறை தந்த தேவார பதிகத்தை
 பலமுறை யோதிப் பரவச மடைந்து
 ஒருசில தானே ஒதுவார் வாயில்
 வருவ தென்றெண்ணி வருத்த மீக்கூர
 தேவாரத் திருமுறை தேடியில் லாமையால் 510
 கவலை மேற்கொண்டு கருத்தழிந் திருப்ப
 நம்பி யாண்டார் நம்பியின் செய்தியை
 நம்பி வேந்தனும் நம்பிக்கை கொண்டு
 பொல்லாப் பிள்ளைக்குச் சொல்லா மலேபல
 முதிர்ந்த முக்கணி தேனவல் பாகொடு 515
 திருநாரை யூர்க்குச் சீருடன் வந்து
 பருவினை யகலப் பாதந் தொட்டு

கொடுவந்த பொருளை நம்பிக்கை கொடுப்ப எடுத்துக் கொ தேந்திய வண்ணம்	520
பொல்லாப் பிள்ளைக்கு நிவேதிக்க நினைத்த மன்னனின் வரக்கை மதித்த நம்மியும்	
இன்னருள் பாலிக்கும் எம்பிறை ஏற்குதி என்றவ னிரங்கி வேதித்த வேத்தியம்	
உண்ணுக தேவரீர் உத்தமன் காண்க என்றலும் பெருமான் எடுத்தமுது செய்து	525
நன்று நன்றென்று நம்மியை அஜைக்க இன்புற நம்பியின் இருநய னங்களும்	
அன்பொடு கண்ணீர் அஸைபோல் அலம்ப நீள்விழி நோக்கால் நீவினான் அதனை	530
ஆங்குறை அரசனும் அன்புடன் நோக்கி தேம்பித் தேம்பித் திக்குவாய் அழுது	
நம்பியை ஓம்பி நாயகன் தொழுது சமய குரவர் சாற்றிய தீந்தமிழ்	
சமைய மறியாது சாய்ந்தன வென்று	535
அவர்தம் பெருமையும் சிருந்தமிழ் மொழியும்	
பூவுல கெங்கனும் பொருந்திட வேண்டும்	
சாலோக மாகிய சதுர்லோக பதத்தினை	
ஏழுறப் பெற்றிடும் எம்பெரு மானே	
நாமுமுட னுய்ய நல்வழி காட்டுதும்	540
அவனவள் அதுவெனும் அம்முன் ஷேன்றிய சிவசத்தி கூரூய்ச் சிவனிடந் தோற்றிய	
அர்த்தநா ரீசராம் அருள்நெறி கொண்ட வித்தக விநாயக விண்ணப்ப மொன்றுள்	
வேந்தன் விரும்பிய நால்வர் முறைகளைச்	
சாந்துஜைப் போதுளை மறவா தவற்கு	545
ஆண்டருள் செய்யென நம்பியாள் நம்பியும்	
வேண்டி யிரங்க அவ் விருப்புடை நாயகன்	
பொல்லாப் பிள்ளையைப் புந்தியி விருத்திய	
நல்லார் நம்பிக்கு நடனசிற் சபையில்	550
மூவர்கை இலச்சிஜை பொறித்த முதலத்தில்	
யாவரு மனுகா மஞ்சன அறையில்	
தாப்பா மிட்டுக் தடைப்படக் கிடக்கும்	
வாழ்வார் மூவரின் வரப்பிர சாதமாம்	
தேவாரத் திருமுறை தீதிலாப் பெறுகெனத்	555
திருவாய் மலர்ந்து தீந்தமிழ்ச் சொற்களால்	

நாயன்மார் சுரிதையை நயமுடன் சொல்ல	
ஆய நம்பியும் அமைவுடன் கேட்டு	
சோழ மன்னர்குச் சொல்லிவைத் தனனே	
நம்பியும் மன்னனுக் நாடிச் சிதம்பரம்	560
அம்மூ வர்க்கும் அரசலா வெடுத்து	
அரம்பை முக்கனி ஆவிஞ்சபால் தேன்வடை	
குரும்பை யிளாநீர் கோலமாய்ப் படைத்து	
தில்லைவா முந்தணர் திருப்பூசை செய்ய	
வல்லையாந் தாட்பாழ் வழியாய்த் திறப்ப	565
உள்ளிரு புதையல் செல்லுடி மறைப்ப	
உள்ளநெக் குருகிக் கண்ணீர் வார	
செய்வ தறியாது திகைத்த நம்பியை	
ஐயனே நீயும் ஆழுகையை விட்டெடாழி	
காலப் போக்கில் கருத்தொரு வித்துச்	570
சாலப் பொருந்திய பாசுரம் விடுத்து	
மற்றவை மண்ணில் மறையச் செய்தனம்	
உற்றவை யிலவெயன அச்சீரி சொல்ல	
சோறுடை நாட்டுச் சோழ மன்னனும்	
வீறுடை நம்பியா மாண்டார் நம்பியைக்	575
கால்தொட்டு வணங்கிக் கரைந்த உளமுடன்	
மால்மதம் நீக்கிய மாபெருங் கடலே	
சீலத் தெய்வமே சீதேவி மார்ப	
பொல்லாப் பிள்ளையின் புத்திரப் பேறே	
முவர் தந்த முத்தமிழ்க் கடலை	580
யாவரும் படித்து யாங்கனும் பரப்ப	
சிவமயத் தேவனைச் சிந்தையி லிருத்த	
பாவலர் யாவரும் படித்துமெய் சிலிர்ப்ப	
தேவார மென்னும் திப்பிய தேஜை	
தாவார மாக்கத் தலைமேற் சுமந்து	585
பூவார மாகப் புவிமேல் வைப்ப	
பக்குவ மாகப் பதினெடு திருமுறை	
ஆக்கித் தருகிகன அரசனும் வேண்ட	
நம்பியந் தொகுத்து நானில் குய்ய	
அம்பிகை ஐயனின் அருட்டிறன் கூறும்	590
அருட்பா சுரங்களை அளித்தனன் அதனால்	
திருமுறை காணத் தெரிந்த நாயகர்	
திருமுறை கண்ட மூர்த்தி யானுர்	

வரம்பெறு நாதன்

புங்கனும் பூவையும் புகுந்து கச்சியில்
 சங்கொலி மிதக்கச் சண்பகம் மலர
 அங்க மூல்லை அணிமல ராமும்
 பங்க மில்லாப் படைத்திடும் பூங்கா
 அணையும் தல்ல அநேகதங் காவதம்
 இமையெனப் பெற்ற எழில்பெறு தலத்தில்
 அநேக பேச்சூரர் அருள்நாம மேத்த 600
 விநாயக மூர்த்தி விருப்பட னமர்ந்து
 சிவலிங்க மமைத்துச் சிவபூசை செய்தனர்.
 அவ்வயி ஞற்றிய அருட்பெரும் பூசையை
 எருத்த மேறிய திருக்கிளர் செல்வனும்
 கருமாரி அம்மையும் கருத்துட னெற்று 605
 தம்மக வாற்றிய தனிப்பெருந் தவத்தி
 வெலம் முதற் சிவனும் சிவகாமி யம்மையும்
 தோன்றி யருள்செயத் துதித்த நாயகன்
 எண்ணும் எம்மில் முதல்வ ரிவரென
 இருக்கயால் அனைத்து வலத்தொடை விருத்தி 610
 உருவாகு முயிரெலாம் உம்மையே முதலென
 எக்காரி யங்களும் எடுப்பவர் எவரும்
 முக்கால முழுமை முன்னே வைத்து
 செய்யா தொழியுஞ் செய்காரி யங்களும்
 எல்லாச் செயல்களும் எடுத்தலும் உருப்படா 615
 நல்லார் நினைந்துளை நாயக மாக்கி
 சித்தையில் மூன்வைத்துத் தெளிந்து வணங்கிடில்
 அந்த மில்லா அருள்மிக நல்குதி
 கமல நாயகனும் கார்முகில் வண்ணனும்
 விமல தேவரும் வீறுகொள் பூதமும் 620
 மனித கணங்களும் மாண்பறு உயிர்களும்
 இனிது நாயகனு யேற்றி வணங்குவர்
 கணங்களுக் கதிபதி கணநாத னகியும்
 கணேச னகியும் கணபதி யாகியும்
 விக்கினம் நீக்கும் விநாயக ராகியும் 625
 விளங்கு மெம்மகனே யுன்விளக்கமு மிதுவே
 என்று கூறிய மன்றுடைப் பிரானும்
 உச்சி மோந்து உடம்புடன் தழுவிப்
 பிச்சை யெடுக்கும் பிஞ்ஞகன் அகன்றபின்
 இச்சை யில்லா எம் பெரும் பின்னையார் 630

வரம்பெறு மூர்த்தியாய் வணங்கின ரதஞ்சல்
 சரத்துடன் மலரும் சாந்துடன் குங்குமம்
 முக்கனி இளநீர் முதுவெறு இலையுடன் 635
 தக்கநற் பாக்குத் தலத்தினிற் கொண்டு
 மயங்கிய உள்ளம் மருள்நீங்க நினைத்துத்
 தயங்கா தவனடி தலையினில் வைத்து
 நினையாத வர்க்கிருள் நீங்கவும் அருளியும்
 நினைப்பவர் தமக்கு நினைத்ததை அருளியும்
 செய்யுமம் ஆற்றலால் செய்யுமப் பரமன்
 உய்யும் படிமிக உயிரினுள் கலந்தான் 640
விக்கினேஸ்வர மூர்த்தி

திருமால் முதலிய தேவர்கள் கூடித்
 தேவா மிர்தம் தெளிபெற முனைந்து
 திருப்பாற் கடலைத் திடழுடன் கடைய
 மந்தர மத்து மழுங்கி யுட்புக 645
 அந்தரத் தமரர் அறிவிழந் துழந்து
 விக்கினேஸ் வரணை விரும்பிமுன் வணங்கா
 திக்கதி நேர்ந்தென இரங்கி யவன்பதம்
 பல்முறை தொழுது பரிந்து வேண்ட
 மந்திர மலையும் மலர்ந்து முன்னோல்
 எந்திரம் போலவர் இழுவைக் குட்பட 650
 திருப்பாற் கடலில் திரண்டவென் ஓமிர்தம்
 தேவர் பெற்றுச் சிறந்தன ரதஞ்சல்
 எவர்க்கு மிடையு றின்றிக் காக்கும்
 விநாயகன் விக்கினேஸ் வாழுமர்த்தி யாசி
 வேதசித் தாந்தத்தின் விழுப்பொரு ஞன்னே 655
 நிக்தழும் முதலில் வழிபடுமூர்த்தி யெனத்
 தேவார வாக்கின் தெளிபொரு ஓருகும்.

அக்கிறுத்த நாயகன்

அம்பலத் தரசன் ஆடிய கூத்தில்
 திரிபுர சங்காரத் திருவிளை யாடலை
 புரிய மாறவர் பூமியாந் தேரில் 660
 ஏறியமர்ந்து ஏந்தலாம் பிரமனைத்
 தேரை யோட்டுக என்றலு மத்தேர்
 பரிக லிழுக்கப் பதுமா சனரும்
 உரத்த மத்தினைக்கால் ஒங்கி யடிப்ப
 நிலைபிரி யாத்தோர் நிலைமையைப் பார்த்து 665
 அலைபோற் நிரண்ட அத்தனை தேவரும்

சிந்தை கலங்கச் செயல்தடு மாறி
 வாண முகத்தனை வந்தியா ததஞ்ச
 ஆரணக் குதிரைகள் அலைந்தன நினைந்து
 பிரமனும் மற்றைய தேவர்கள் தாழும் 670
 ஜிங்கர நாதனை அனுகி மனத்துள்
 ஒங்கார மந்தீர முருகி யுரைத்து
 கணேச மூர்த்தியே காக்காக் கவெனக்
 கஜமுக வரனும் உந்துருத் தெழுந்து
 உருளி உருள்வதற் குற்றவ ராயினார் 675
 இருள்கெடத் தேவர்கள் ஏத்திப் புகழுவும்
 தும்புரு நாரதர் போற்றிப் பாடவும்
 துந்துபி நாதம் துளங்கி முழங்கவும்
 முரசொடு மத்தளம் வலம்புரி சங்கம்
 அரச வாத்தியம் அடுத்தடுத் தொலிப்பவும் 680
 அட்ட பாலகர் அருள்மொழி கூறவும்
 வட்ட உருளி பிரளயவெள் ணம்போல்
 கரைபுரண் போடும் காட்சியைக் கண்டு
 வரைமுக டெங்கனும் வரையின்றி வீழுவும்
 பூமி யாகிய பொருட்படத் தேரும் 685
 சாமியாம் சிவனைத் தாங்கிச் சென்றது
 நிலையிலா இரதம் நிலைநின்ற இடமே
 விலையி லாத்திரு அச்சிறு பாக்கமென்
 ருபதேச தாண்டம் உறுதியாய்க் கூறிய
 தவயோக வனமாம் தவமிகு ஜிங்கரன் 690
 அச்சது பொடிசெய்த அதிதீர னுகி
 மெச்ச நின்றுடும் அச்சிறு மூர்த்தியே
மூலாதார முதல்வன்
 மூலா தாரத்துள் மூண்டெடு கன ஸீக்
 காலா வெறுப்பும் கருத்தறி விழ்கும் 695
 மூல மூர்த்தியே மூல பீடமாய்
 குதத்தி விருந்து கும்ய நடுவே
 உதிக்கும் பொருளாய்க் குண்டலினி யாகி
 மதிபோல் வளர்ந்து திரிகோண விடையே
 நாலிதழ் கொண்ட கமல மன்ன
 பாலித்து நிற்கும் பிரண வாக்கத்தில் 700
 ஆனை முகமொடு அங்குச பாசமும்
 பாஜை வயிறும் பவள மேனியும்
 அபய வரதங் காட்டுங் கரங்களும்

உபயமுப் புரிநூல் ஒளிவிடு மார்பும்
வல்லபா சத்தியை வளாந்தநா யகராய் 705
மூல வட்டத்தில் முசிகத் தமர்ந்து
ஆல முண்டவன் அரும்பெறற் புதல்வன்
மூலா தார மூர்த்தியென் ருகினுன்

பிரதட்சன நாதன்

அன்னவன் கயிலையில் அப்பனே டிருப்ப
ஆயிரம் நரம்புடை அணிமகதி யாழை 710
தூயநா ரதமுனி தூக்கிய படியே
பிரம லோகத்தில் பிரமனை வணங்கி
நரம்புகள் கூட்டி நல்லியாழ் தடவ
எண்வகை உறுப்பிலும் எழுந்த நாதம்
விண்ணிசை மேவி விளங்க அம் இன்னிசை 715
கேட்ட வேதியன் கிளரொடு மசிழ்ந்து
ஏடுகள் கூறும் மதுர மாங்கனி
அன்பொடு கையினால் அம்முனைக் கீய
இன்புடன் வாங்கிய இருந்தவத் தோன்தன்
சிந்ததயில் வைக்கும் சிவனுக் கிதுவென 720
அந்தமில் கணியை அான்கைக் கொடுப்ப
அலகி லாவினை யாட்டுடை அண்ணலும்
உலகம் யாவுமில் உண்மையை யறிய
நாரத ரகுளிய நலமுறு கணியை
வீர மக்கட்கு விருப்புட னளிப்ப 725
எண்ணிய சிவனும் எளில்நகை புரிந்து
அண்ணன் தம்பி ஆகிய இருவரைச்
கூவி யழைத்துக் குறும்புசெய் யீரென
மேவி யவரை விருப்புடன் புல்லி
உம்மில் எவரோ உலககமுன் சுற்றி 730
எம்மிடம் வருவீர் அவர்க்கே இக்கணி
உரிய தாமென உலக நாயகன்
அரியது தெரிந்து ஆணை யிடவே
மஞ்ஞஞ வாகன நும் மாழுகச் செம்மலும்
விஞ்ஞஞ யாகவே விளையாட் டயர 735
வேந்தை வீரன் வெள்ளிமயி லேறி
உலகஞ் சுற்றி உருள்வதன் முன்னே
ஐங்கரப் பெருமான் அடியொற்றி வைத்துப்
பங்கய நாதனும் பாற்கடல் வண்ணனும்
பார்த்து மசிழப் பார்முதற் பூதங்கள் 740

ஆர்த்து ஒன்று கி அருளெளாவி காட்டும்
அத்துவித சத்தியாய் வியாபித்து நிற்கும்
சித்துவாஞ் சிவணீச் சிரித்து வலம்வந்து
சர்வ உலகிலும் சார்ந்திடு மாண்ஶாக்கள்
ஒருமித்து நிறைந்த ஒருபொரு விதுவென
காண்பதல் லால்வேறு காணவு முண்டோ

ஆதவின் தேவரீர் அம்மையோ டிருப்பச்

சுற்றி வலம்வந்த சூழ்நிலை முறையே

என்றலும் பெருமான் ஏந்திய கனியை

வென்றி யாளன் விதாயகர் கையில்

இட்டமோ டளித்து ஏற்றி மகிழ்த்தனன்

பீட நாயகனும் பிரதட்சினை மூர்த்தியாய்

கயிலையி ஸமர்ந்து காட்சி கொடுத்தனன்

ஆபத்சகாய நாதன்

சிலைபோ ஸமைந்த சிறுநகை வள்ளியை

களவெனு மின்பக் காதல் வேட்பயரா

உள்மதிற் ரேஞ்சியிய உயர் விளையாட்டாய்

அறுமுசச் செவ்வேள் ஆடிய மன்றலில்

இடர்ப்பல நேர இயங்காத் தம்பி

தணிகை மலையிற் சார்ந்திடு ஸமங்கர

அண்ணைனை நினைத்து ஆபத்தைக் கூற

வேழ முகசொடு விளங்கு மும்மதநீர்

தாள்வழி பாயத் தருக்களை முறித்து

குன்றுகள் பொடிப்படக் குவலய மதிர

நன்றுசால் வள்ளி நடுங்க வலம்வர

அம்மையு மஞ்சி அறுமுகனைக் கெஞ்சி

எம்மை யாள்சா எந்தையே காக்குதி

ஆணையின் முன்னெணை அதிர விடாதுன்

ஆணையால் நிறுத்தென அறுமுகன் பின்னுல்

தாவித் தமுவித் தன்கரத் தனைத்தவப்

பாவிக் குறமகள் பதைப்புக் கீரங்கி

முன்னின் ருறுத்தும் முரிபடு கொம்பனும்

பின்னின் ருறுத்தும் பெய்வனை கொங்கையும்

குமரக் கடவுளாம் குன்றினைக் குத்த

அமரர் தேவனும் அண்ணை வணங்கி

எம்பெரு ஸமயனே என்னிலை யநிந்து

மங்கை மயல்தீர மாண்புடன் வந்தனை

என்ற கைகூப்பி எண்டெழுந் தருளென

745

750

755

760

765

770

775

அன்றே ஆபத் சுகாய மூர்த்தியும்
மன்பெறு தணிகையில் மலீந்திருந் தனனே.
வலம்புரி நாயகன்

கணங்கள் நாதனும் காருண்ய வள்ளல் 780
மனங்கொள் மகிழ்ச் சியில் மலர்ந்த கணங்களை
திருவிளை யாடல்செயத் திருவளங் கொண்டு
பருத்தசர்ப் பங்களைப் பாதலத் தெடுத்து
மேனி முழுவதும் மின்னு பரணமாய்
வான்வழி யியங்கும் வளர்மதி யடுக்களை 785
நவக்கோ ஞடனே நவமணி மாலையாய்
தவக் கோலத்துள் தாங்கி நின்று
நீர்விளை யாட்டை நினைத்த வெம்பெருமான்
பேர்புகழ் பெருகப் பெருங்கடல் களையும்
திருப்பாற் கடலையும் தெள்ளிதி லூறுஞ்சி 790
பருவினை யழியப் பிரமனும் கண்ணனும்
நீருடன் புகுந்து நெடுவெலிப் பெய்த
விளைகளைத் தீர்க்கும் வேத நாயகன்
பனித்த நீரைப் பரிவுட னுமிழு
இருவரும் பூமிமேல் இடிகே ஓரவென் 795
ஒருமிக்து வந்து உணர்வுறப் பெற்று
பெருநில மதனில் பெரும்பே ராசனை
அன்புடன் துதித்து அருள்செபற்ற போது
தன்னெனுரு கரத்தில் தரித்த வலம்புரி
கானை திருப்பதைக் கண்ட கண்ணன் 800
பூதகள் மொன்று பெருத்தி யூத
வேதனைப் பட்ட விட்டுனு பிரமனும்
காஞ்சி பதியைக் கடிதினி லேகி
வாஞ்சையாய் வலம்புரி கணேசரைத் தொழுது
வேதங்கட் கெட்டா விழுப்பொருள் நாயக 805
பேதங்கள் நீக்குங் பெரிய நாமனே
மெப்பயடி யாரின் மேவு விளைகளை
கையினு லழிக்கும் கார்முகக் களிறே
எண்ணரும் வாங்களை எடுத்தளி வள்ளலே
கண்ணிழம் போலக் காக்கும் கணேசா 810
துதிக்கையுட் புகுந்துபின் தூவவந் தடியேன்
மதிப்புறப் பூமியில் மாசில் ஞனேனன்
கையில் அமைந்த காக்கும் வரிலம்பு
ஸியநின் பூத கணத்தது கையில்

- உண்டென விநாயகர் உரைத்த நாரணை
அன்புட னிருத்தி அளவி மெய்மலர
வலம்புரி யாகிய பாஞ்ச சன்னியத்தை
வலமுறை தவரு தொலிக்கும் கௌத்திர
முறைப்படி வாங்கி முகுந்ததனும் பெறவே
இறைமுதற் பெருமான் எழுந்தனன் அவணை 815
வலம்புரி விநாயக முர்த்தி யென்றனரே.
விகபசக்கரத் தேவன்
- சிவ பெருமாணைச் சிந்தையில் வையாது
அவம் போதற்கு ஆற்றிய யாகத்தில்
தக்கனுர் வேள்வி தவிடு பொடியாக
எக்களித் திருந்த இமையவர் நாடனும் 820
விட்டுனு சிவன்திரு அடிகளை வணங்கி
வைகுந்த மடைந்து வாழு நாளில்
வெளுமதி பெற்ற வீடுவ சேனனும்
கண்ணனை வணங்கிக் கருத்தினைக் கேட்ப
கண்ண பிரானும் கார்மேக னிடத்து 825
முன்னிரு நாளில் முதுமுனி ததீசியால்
என்கைச் சக்கரம் இருமுனை மடிந்தது
பின்பு யானும் பிஞ்ஞகளை வேண்டிச்
சலந்தா சரணைச் சங்காரஞ் செய்ய
வலிந்து பெற்ற வாகு சக்கரத்தை 830
வீரபத் திரரிடம் விரைந்து ஏவ
ஆரத் திருத்தவர் வெண்டலை யொன்று
கௌவிக் கொள்ளக் கவலை யடைந்தேன்
அவ்வயின் யானினி அகிலங் காப்பது
எவ்வயி னகும் என்றவ னியம்ப 840
அங்குனம் கேட்ட வீடுவ சேனனும்
ஐயமுன் பொருநாள் அடியவ னெண்ணை
உய்ய வயிரவக் கடவுள் சூலத்தில்
இருந்தெனை நீக்கிய இமையவ ரேரே
வருந்தி யாகிலும் வணங்கி முன்னின்று 845
வீர பத்திரக் கடவுளாரிடம்
சக்கரம் பெற்றுச் சட்டுதியில் வருவேன்
எக்கரம் பற்றினும் இதுவென் முடிவென
வீடுவ சேனனும் விடைபெற் ரேகினன்
காஞ்சியை யடைந்த காதல்கொள் சேனனும் 850
வாஞ்சை யோடுடன் சிவவிங்க முழுமத்து

அஞ்சையு மடக்கி அருந்தவுஞ் செய்ய
 வீர பத்திர தேவனும் விரைந்து
 தோற்ற மளித்து உன்துயர் யாதெனக்
 சாற்றிய சேனனும் சாமியே யெனையாள் 855
 கடவுளே முன்பு கண்ணனின் சக்கரம்
 தங்களை வதைசெயத் தழுவிய போது
 தங்கள் மேனியில் தரித்திடு கபாலம்
 பற்றி விழுங்கிய தாதலின் அதனைப்
 பற்றித் தருகென பணிந்து நின்றனன் 860
 வீர பத்திரத் தேவனும் கேட்டு
 ஆரா மாலையின் கபாலத் திடத்தே
 சக்கர முண்டெனச் சாற்றிய உடனை
 வீடுவ சேனனும் வியப்பறு கூத்தை 865
 ஆடத் தொடங்கி அவலக் கோலமாய்
 கைால் முடக்கிக் கண்களை சரித்து
 பல்லை இளித்துப் பார்ப்பவர் சிரிக்க
 தொல்லை விகடக் கூத்தினை யாடப்
 பலருஞ் சிரிக்கப் பார்த்த கபாலன்
 தானுஞ் சிரிக்கவாய் தவறிய சக்கரம் 870
 பானு ஒளிபோல் பதியிலை வீழு
 அதனைக் கண்ணுற்ற அப்பன் விநாயகன்
 ஒடி எடுத்து ஒளித்துச் சிரித்தனன்
 தன்னை வணங்காத் தஸையெடுத் தாடிய
 பின்னை அவனும் பித்தல் வலத்தனுய் 875
 எம்பெரு மான்முன் எழில் விகடத்தினை
 மும்முறை செய் மூர்த்தி நாயகன்
 தம்முன் இரங்கித் தவித்த சக்கரத்தை
 இம்மெனு மோசையோ டெடுத்துக் கொடுத்தனன்
 அதனால் காஞ்சியில் அமைந்த நாதனை 880
 விகட சக்கர விநாயக ராக்கினர்.
 கூர்ம சங்காரன்
தேவரு மவுணரும் திருப்பாற் கடலை
 தாவிக் கடையத் தாங்கிய மத்து
 ஆழக் கடலில் அமிழ்வது கண்டு
 ஆழ்ந்த விட்டுனு ஆமை யுகுவமாய் 885
 மத்தர மலையை முதுசினிற் ரூங்க
 அந்தரம் நீங்கிய அவணரும் தேவரும்
 கடலைக் கடைந்து கவின்பெறு அமிர்தம்

விடலூபோல் வாழ விரும்பிப் பெற்றனர்
 அதனால் அகந்தைகொண் டெமூந்த நாரணன் 890
 அதர்மியாய் கூட்ம அவதா ரத்தால்
 சமுத்திரம் புகுந்து சாருக்கி நிற்ப
 அமுதமுன் தேவரு மசரநு மழிய
 அஞ்சிய தேவர்கள் ஆமையால் வருந்தி
 விஞ்சு கயிலாச வேந்தற்கு முறையிட 895
 கடுக்கை யஞ்சடைக் கண்ணுதற் பெருமான்
 மிடுக்கோ டுடன்தன் மைந்தனை யழைத்துக்
 கணேச மூர்த்தியே கனைகட லேழையும்
 மண்தெரி வறவன் வாயால் உறிஞ்சுக
 வென்ற தந்தையின் மந்திரக் கூற்றினைக் 900
 கேட்ட மூர்த்தியும் கிளர்ந்ததைச் செய்தனன்.
 உறிஞ்சிய நீரும்பின் உமிழுந்த காலையில்
 வெறும்படை யோடுடன் விழுந்தது கூர்மமே
 விழுந்த கூர்மத்தின் விழுப்புறு வோட்டினை
 பழுத்த கொம்பால் படையுடன் கோதி 905
 எடுத்த எடுப்பில் ஈசர்க்கு மாலையாய்
 தொடுத்துக் கொடுத்தனன் தூயவர் முழுந்தனர்.
 தேரும் பிரமனும் தேவர்கள் யாவரும்
 கூரும் படிக்கவன் கூர்மசன் காரணே.
சந்திரஇரட்சக மூர்த்தி
 ஆவணி மாதச் சதுர்த்தி கையங்கரன் 910
 பாவ விஜைகளைப் போக்கிடும் பஞ்ச
 கிருத்திய நடனச் கிருபை பெறவே
 விரும்பிய சேவர்கள் விளையாட்டயர
 நிருத்த மாடிய நிர்மல நாதனின்
 குடவ யிற்றையும் குண்டுமேர தகத்தையும் 915
 குட்டைத் தாளையும் கொழுவ கையையும்
 பார்த்துப் பரிகசித்த பாவிச் சந்திரன்
 நிரய மற்றவனுய நிந்தித் தகல
 யாவரும் பார்க்கநீ நீசனு குவை
 எவந்து முன்நீயும் ஏதில னுகி 950
 உருமாறி வாழுக இதுவன் பாடுமே
 என்ற பெருமான் எழுந்து சென்றனர்
 சந்திரன் வெட்கித் தலைகுளிந் தோட
 அந்தமில் பிரமனும் அரியாதி தேவரும்
 கயிலையிற் சென்று கஜமுக வரதனை 925

ஷலைபோல் நீண்டமும் மாழுக வள்ளலை	
இருகை கூப்பி இதமுடன் வணங்கி	
சந்திரன் சாயலும் ஞாலத்துல் குரித்தென	
வந்தனே சொல்லி வாழ அம்மதியும்	
வருட மொன்றில் வருநா எதனில்	930
இட்ட சாபத்தை ஏற்புடைத் தாக்குதி	
என்ற நியமத்தை ஏற்ற வாரணனும்	
இன்றுபோ விருவென எடுத்த ருளினன்	
அதுவே ஆவணிப் பூருவ சதுர்த்திதி	935
இதுவே உலகோர் ஏற்றருள் விரதமாம்	
சந்திரன் காண அந்த நாளிலே	
சந்திர ரட்சக மூர்த்தி யாகினுன்.	
<u>இந்திரானுக்கிரக நாதன்</u>	
இமயவர் வேந்தன் இந்திரன் பலநாள்	
அமைதி யிழுந்து ஆணவச சூரிக்கு	
அஞ்சி வருத்தி அவன்தன் மஜையுடன்	940
வஞ்சனை காண வளர்ப்பெரு தகூம்	
சீர்காழி என்னுஞ் சிறந்த நாமம்	
ஆகா பன்னிரண் ஆகிய தலத்தில்	
துன்பம் நீங்சித் துயநற் சிந்தையொடு	
இன்புறச் சிவனுக் கேற்புடை பூசை	945
ஆற்றுவ மென்று அருள்மனங் கொண்டு	
நாறுநல் மரங்களாம் நற்சந்தனம் அகில்	
அசோகு வாகை அருள்வன்னி வில்வம்	
பூசடன் சூருந்தம் பூநாறு மாருதம்	
என்றித் தருக்களால் எழில்வன மமைத்து	950
ஒன்றிய மூல்லை ஒளிர்சிறு சண்பகம்	
இனிய மஸ்விகை ஏற்புறு கோங்கு	
பளியுகு செவ்வந்தி பாலசெங் கழுநீர்	
ஆ சிய செழிகொடி அணிவிருட் சங்களை	
போகிக்க நந்த வனமொன் றமைத்து	955
அருநறும் பூக்களால் அப்பனஞ் சிவஜை	
அனுதினம் பூசித்து அருள்பெறும் பொழுது	
அவணரி ஞக்கத்தால் அருமுகில் வறப்ப	
இவண்நந்த வனமது எரித மூலாக	
இந்திரன் வருந்தி இறைவனை துதிக்க	960
அந்தரத் தெழுந்த அசரீரி தன்னை	
அன்னவன் கேட்டு அமைதியாய் இருப்ப	

இனி பெருந் நாளில் இருந் நாரதமுனி	
மன்னிய இமையவர் தலைவனை யடைய	
அன்னவன் அவரை அன்புடன் தொழுது	965
எம்பெரு முனியே இருப்ப ஆசனத் (து)	
என்றுகை சாற்றி இயம்புவன் பின்னே	
நன்பெரும் பூங்கா வனமது கருகி	
பூக்களில் லாதுயான் பூசையை மறந்தேன்	
ஆக்கமொன் றருளிதி ஜியனே அடியேன்	970
ஆக்கமோ ஞஞ்சியிய சிவபூசை யதனைத்	
தாக்க மிலாது தழைத்திட மாற்றம்	
ஏதென் நாரத முனியுங் கவரும்	
ஏதொரு வழியுள் இயம்புவன் கேண்மிள்	
அகத்திய மாழுனி அங்கையி லேந்திய	975
கூகனக் கங்கை கமண்டலத் துண்டு	
அதனைப் பெறுதற் கானை முகத்தனை	
இதயத்து வேண்டி இடர்களை வாயென	
நாரத முனிவர் தவின்று பின்னும்	
குட்ட முனியும் குறுகிய வில்லவன்	980
வாதாபி யென்னும் இருவரை வதைத்துப்	
பிரமகத்தி தோஷம் பிடரியில் தள்ள	
வரம்பெற வாங்கே வரன்பூசை செய்து	
கொங்கு நாட்டிற் குடியிருக் கின்றுர்	
அவர்கைப் பொன்னி அரன்சிவ னீந்த	985
பெரும்புதை யாகும் பெறுக நாயகனை	
வணங்குதி யதுவே மாற்றமு மாகும்	
அணங்கு நின்மனம் ஆறுத லடையுமென்	
றறைந்த முனியை ஜியிராணி கேள்வனும்	
முறைவந்து வணங்கி மூலநா யகனீன்	990
திருவரு சுகைத்துத் தீம்பால் தேனும்	
ஞஞம்புமற் றிளனீர் கன்னென்ப் பாகொடு	
முக்கனி முதலாம் முதுமகர சுவையும்	
மிக்க அன்பொடு மிகதி வேதித்து	
ஒத்த மனத்தனுய் ஒருகொம்பஜை நினைந்து	995
தத்துவப் பொருளைத் தயவுடன் வேண்ட	
தேவர் கோனின் திவ்விய மொழியினை	
பாவழுடன் கேட்ட பண்ணவன் விநாயகன்	
கொங்கு நாட்டில் குறிப்புடன் சென்று	
அங்கு வீற்றிருந்த அகத்தியர் கையில்	1000

தொங்கு கமண்டலத் தோற்ற முணர்ந்து காகவடி வாசிக் கமண்டலத் தமர்ந்து தாக்குங் காலம் தரக்காத் திருந்தனன் தமிழ்னான முனியும் தடுக்குறு மனத்தராய் அவிழ்கமண் டலத்தில் அறிவிலாக் காக்கை	1005
திருந்ததென் ரெண்ணி இருகைக் காலும் வருந்தி யோச்ச வரகண் டிகையில் உள்ளபொன் கங்கையை உதறினன் நாயகன் மெஸ்ல் அவனும் மேதினி சாய்ந்தனள்	
கிழுந்த கங்கையை ஏகம்பன் விளித்து பூமியிற் சென்று புனராய் ஓடி எழுது மிந்திரர் கிடஞ்சீட் காழியில் வாட்ரே பூங்கா வணம்குளி சாக்குதி நாடு நலமுந நண்மைக் காக்கி	1010
ஓடுதீ தாவிரி உலகுள் எளவும் என்ற விநாயகர் ஏற்பணி செய்தனள்.	1015
குறு மூனி அகத்தியர் குண்டிகை யிருந்த தறுகண் காக்கையைத் தாம் முன் னறியா வெறுகண் நோக்குடன் விளித்தனன் பின்னே முழுமுதற் பொருளாம் மூலகா ரண்னே	1020
வழுவிலாக் குண்டிகை வளமாச விருந்து சாய்த்தனன் அதனால் சாய்ந்தனள் பொன்னி ஆய்விலா தடியேன் அறியாது செய்த பவவினை தனியே பரிந்தருள் பூரண	
முன்னையும் அப்பன் முதிர்ந்த வரத்தால் பின்னை யென்கையில் பெருநீர்க் குண்டிகை தந்து வைத்தனன் தாஞ்செய விதுவே விநாயக் கடவுள் விருப்புடன் கவிழ்த்த போனகப் பொன்னி புவியினிற் புகுந்து	1025
காவிரி நதியாய் கரைபாண் டோட வாரி வழங்கும் வணதமிழ் நாட்டில் புங்கவன் பூகைக்குப் புதுமல ரெடுப்ப ஆங்கவ னுசை அழகுறச் செழிப்ப இந்திர னுக்கனுக் கிாகஞ் செய்ததால் இந்திரா னுக்கிரக மூர்த்தியென் ருகினுள்	1030
<u>அகத்தியற்கு அனுக்கிரக நாதன்</u>	1035
காக வடிவை நீக்கிய கடவுளும் மாகமும் பூமியும் மாறிலாக் காட்சியை	

குறுமுனி கண்ணுற்றுக் குழைந்து நெகிழ்ந்து
 மறுவிலாப் பிராமணச் சிறுவனுய் நின்ற
 இவனே வென்கைக் குண்டிகை விழுத்தவன் 1040
 அவன்வழி யிதுவோ அறிகுவேண் விரைவில்
 என்றகத் தியமுனி எடுத்த கையோங்கி
 முட்டியாய்ப் பிடித்து முன்விரைந் தோடும்
 ஆண்டருள் புரியும் அருள்மறை நாதனின்
 ஈண்டருள் கிடைப்ப எதிராய் முனியைப் 1045
 பலவித மாகப் படைப்பதைப் படையவும்
 சிலவித மான சிறுவினை யாட்டைச்
 செய்த மாமுகன் திகைப்பால் களைத்த
 குண்டிகை முனியும் குதுகுதுப் படைந்து
 என்செய் வேங்யான் ஏதிவர் யாசென 1050
 என்பெலா முஞக ஏங்சிய முனிமுஞ்
 இன்பங் கொடுக்கும் இனிதருள் மாமுகன்
 தோன்றிய பொறுது துவண்ட குறுமுனி
 அப்பனே மெந்யனே அருள்தரு விநாயக
 இப்ப யான்செய்த அறியாப் பெரும் பிழை 1055
 பொறுத் தருள்நாதா பொறுத்தருள் அடியேன்
 இறுத்த கமண்டலத் திருந்த நீரை
 முன்போ வெனக்கு முறையா யருளெள
 இன்சொலா லேற்றி ஓரங்கி வழிபடச்
 செய்தருள் வேனெனக் கெப்பிய செம்மல் 1060
 தன்துதிக் கைவால் தாவிடும் நீரை
 இன்புற உறிஞ்சி இனிய குண்டிகையில்
 பெய்தனன் பெய்தபின் பெருநதி யாகி
 உய்ய உலகம் ஒருவழி செய்தது
 முட்டி பிடித்த முதுகுறு முனியும் 1065
 குட்டித் தம்தலையில் குறும்புகள் நீங்கள்
 இட்ட முடனவன் இதைக்குச் சின்றனவேன
 ஜம்முறைக் குட்டும் மும்முறைக் குட்டும்
 ஜம்புல வேடர் அழியவும் அனுதினம்
 முமிமல வேதனை முடியவும் தத்துவ 1070
 ஞான உரையை நவில உலகெலாம்
 மோனமாய்ப் பரப்ப முன்னின் றளித்த
 அகத்திய முனிக்கு அனுக்கிரக மூர்த்தியாய்ச்
 செகுத்தினி ஸாடிய தெய்வமே வாரணன்.

இராவண காவ பங்கநாதன்

முன்னினாலே காலை முடியுடை வேந்தனும்	1075
பென்னம் பெரிய பேரறிவாளன்	
இலங்கா புரியான் இராவ னேஸ்வரனும்	
கலங்கா வளத்தொடு கடுந்தவஞ் செய்ய	
கைக்ஸீயில் வாழும் கபால நாதனின்	
சிலையான் றமைத்துச் சிறப்புற வமர்ந்து	1080
சாத்திரம் பிறழாத் தவமுறை யிதுவெனக்	
கோத்திரம் மெச்சம் குலமுறை மேவி	
பெருந்தவஞ் செய்யப் பெருமான் மகிழ்ந்து	
உருவங் காட்டாச் சோதியிற் ரேன்றி	
வேண்டும் வரமெது விளம்புதி யென்ன	1085
யாண்டும் இலங்கையும் யானு மழியாது	
நீண்ட வாழ்நாள் நிலைபெறத் தருகென	
விரும்யிய வரத்தை விதைத்த சிவனுர்	
அழிவின்றி யிருக்க அருளௌடு கூடிய	
விழுமிய சிவலிங்கம் விருப்புடன் கொடுத்து	1090
எழுந்து நீயேகி இலங்கையை யடைந்து	
பழுதிலாப் பிரதிஷ்டை பரிவுடன் செய்து	
எப்பொழு துமெனை இதயத்தி விருத்தின்	
முப்பொழு துமுனை முனைத்திடும் தேவர்கள்	
வெல்ல முடியாது விதிர்விதிர்த் தோடுவா	1095
சொல்லி முடிந்தபின் சோமசுந் தரனும்	
கையிலையை நாடிக் கரந்தனர் பின்ப	
இலங்கேஸ் வரனு மேந்திய லிங்கத்தை	
மலைபோற் சுமந்து மருவு நாழிகை	
தேவர்க் எறிந்து திகைப்புடன் சென்று	1100
அவம் அவம் ஐய அரக்கனே லிங்கம்	
எம்குல மழிக்க எடுத்தனன் இலங்கையில்	
விக்கினே சுரனே விக்கினஞ் செய்து	
இக்கண மெம்மை காக்கவென் நிறைஞ்ச	
உலகாள் முழுமுதல் உற்றதை நினைந்து	1105
வலம்வந் தருஞம் வருணாணக் கூவி	
இலங்கை கோன் வயிற்றில் இருநீர்த் துளியாய்	
உலைப்புறு உபாதியை உண்டாக் குவையென	
கூறிய பெருமான் குறிப்பறிந் தடனே	
அறிவறியாத அந்தணச் சிறுவனும்	1110
இராவணன் வருவாறி எதிர்பார்த் திருப்ப	

அசத்தை கொடமுரி அதிவே தனிசெய்
 அசத்தை வாட்டிய தாலுலை இராவணன்
 பிச்சிலா பிரமச் சாரியாம் பிரமணச்
 சிறுவ னின்வசம் சிவலிங்கம் கொடுத்து 1115
 விரைவில் வருவேன் விருப்புடன் வைத்திரு
 என்று கூறி இராவணன் சென்றனன்
 நன்று கடற்கரை நாடவங் வழையம்
 மும்முறை கூவுவேன் முறைப்படி வராதொழி
 அம்முறை பூமியில் அமைத்திடு வேளனனப் 1120
 பண்முறை சாற்றிப் பார்ப்பனன் நகைப்ப
 உபாதி கூடவே உருமூமென் னிராவணன்
 கபாலி தன்லிங்கம் கலைந்ததென் றையுற்று
 ஏங்கி நிற்ப எதிர்ப்படு சிறுவனும்
 ஒங்கி மும்முறை ஒலத் தொனியுடன் 1125
 இராவண இராவண இராவண வென்றே
 பேராற் குரலுடன் பெருமான் கூவ
 ஆரா நீர்ப்பெருக் கவணை வாட்ட
 கூவிய மைந்தனும் குருசிவ லிங்கம்
 பாவிய மண்ணில் பதிய வைத்தனனே 1130
 இராவண னிடத்தமை வருணனு மகல
 உருவ சுத்தி ஆக்கி வந்தவன்
 பருவ லிங்கம் பாரினி விருப்பதை
 கண்டு சினந்துகண் கணல்நெறுப் பெறி
 வண்டுபோற் கழன்று இருபது கரங்களால் 1135
 வாரி யிழுப்ப வலித்த சிவலிங்கம்
 பாரினில் பலமுடன் ஆறிக் கிடப்ப
 ஆவின் காதுபோ லஜைத்ததால் குழைந்து
 மாபல நாதரென வழங்கும் பெற்றியால்
 திருக்கோ கர்ணமென திக்கெட்டும் பரவ 1140
 இலங்கையர் கோனும்தன் இருபது கரங்களால்
 பலமுட னங்கே பார்த்திபப் பையனை
 குட்டிய வடனே கோலம் மாறி
 எட்டுத் திக்கும் ஏங்கிக் கிடப்ப
 அண்ட சராசரம் அடங்குபெரு வழவாய் 1145
 நாத தத்துவம் திருமுடி பொருந்த
 சாதக விசுவ ரூபமாய்த் தோன்றி
 தசக்கி ரீவணை தலைகால் முடக்கி
 தூக்கி யெறிந்து துயருறுத் தியவழி

- அறிந்தேன் அறிந்தேன் ஐயன் யாரொன் 1150
 புண்மை மயக்கில் பொழுதினை விடடேன்
 தன்மை யுணர்ந்தேன் தலைவனே எனைக்கார்
 என்றே அர்றறும் இராவ ஜெஸ்வானுக்
 கன்றே விக்கின ராசன் இரங்கி
 நிருதர் வேந்தே நின்குறை பொறுத்தோம் 1155
 நிருவிளை யகற்றியதின் நிருபது காத்தால்
 பத்துச் சென்னியில் பதிவுறக் குட்டுதீ
 சித்தம் மசிழ்வுறச் சீர்பெறு வேந்தனும்
 ஆனந்தக் கூத்தாடி அளவிறக் குட்டி
 ஆனந்த நாதனை அகம்மகிழ் வித்தனன் 1160
 எம்மை விரும்பி எவரிடதூச் செயினும்
 அம்மவர் வாழ வழிவகுத் திடுவென
 எங்கும் நிறைந் எம்பிரான் விநாயகன்
 தங்கி யருள்புரிந் தாபந்தீர்த்துத்
 எங்கும் ராவண பங்கமூர் தியாம் 1165
 பொங்கும் புகழொடு போய்நிறை வடைந்து
 மகாபாரத லிகிதவேதன்
- ஃந்தாம் வேத மாகிய பாரதம்
 சொந்த மாயுலகில் சோபிக்க நினைந்து
 கயமுன்ன் வதையில் கழற்றிய கொம்பகரை
 புயமிசை கொண்டு புரியெழுத் தாணியாம் 1170
 மாமேரு மலையை மறையே டாக்கி
 பாரதச் சரிதையைப் பதித்தன ராதனுல்
 மகாபா ரதமூர்த்தி யென்றேயா யின்சீ
 விண்டு விநாயகர்
- காசிப் பூணிவரின் காதலி யிருவரில்
 நேசித் திடும்திதி நேரிழை யானவள் 1175
 தேவனா வெல்லத் தீர மக்களைப்
 பெற்றிட வெண்ணியிப் பிரியாக் காசிபர்
 உற்றிடம் சேர்ந்தவர் உரிய புணர்ச்சியில்
 இரண்ணியன் இரண்ணி யாக்கத னென்னும்
 இருபெரும் நிருதரைப் புதல்வரா யடைந்து 1180
 இன்புற் றவர்தாம் இருக்கு நாளில்
 முன்னவ ஸிரணியன் முதுமனைத் தேவஜை
 அன்புடன் நினைந்து அருந்தவஞ் செய்ய
 அம்மறை யோனும் அவனுக் கிரங்கி
 வேண்டுவது யாதென வினவிய போழ்து 1185

பஞ்ச பூதங்களும் பார்முதற் றேவரும்
 அஞ்சபடைக் கலங்களும் ஆவியைப் போக்கா
 தென்வழி யடங்கி திருக்க வரம்தர
 வேண்டு மென்றஅவ் விராக்கத நீசற்கு
 கண்டு பெறுதி இதுவென மறைந்தனன் 1190
 இரணியன் பெற்ற இருபெருந் தவத்தினால்
 அரணியத் தேவரை அடியோ டழிக்கப்
 புகுந்தனன் புகுந்த போதில் விட்டுணுவும்
 பூமியிற் சென்று புனிதவன் னியின்கீழ்
 விநாயக மூர்த்தியை விருப்பொடு பூசிக்க 1195
 அநாத ரட்சக ஞகிய அண்ணலும்
 அவன்முன் தோன்றி வேண்டுவ தென்னெனா
 விவநும் இரட்சக ஏந்தலே இரணியன்
 பன்னும் வேதுரைப் பழிவாங்கு கிள்ளுன்
 ஆதலால் அவனை அழிக்கவோ ருபாயம் 1200
 தந்தருள் தேவே தந்தருள் தேவே
 என்று ஏங்கிய ஏந்தல் விட்டுணுவைப்
 புன்னைக யுடனே போற்றி ஜிங்கரன்
 பகலும் இரவும் இல்லா மாலையில்
 இகல்கொண் டவனை இமுத்து இவர்ந்து 1205
 வெளியும் பூமியும் விளங்காது மடியினில்
 பழிகொண் டசானைப் படுத்தி யாங்கை
 விழிகொள் நரசிங்க விருதனுய்த் தாக்கி
 உகிராற் றுழழத்து உதிராஞ் சிந்தாது
 உறிஞ்சுதி யென்ன உருளைக் கொம்பனை 1210
 விமுந்து வணங்கிய விண்டும் அசானைத்
 தழுவிச் சங்கரித் தனனே யதனால்
 விண்டு விநாயக விமல மூர்த்தியாய்ப்
 பண்டு முதல்வன் பராபர ஞகிப்பின்

சமிமந்தார அனுக்கிரகம்

நந்தி கோத்திரமுனி நாடிய புதல்வன் 1215
 வந்தி அவரவர் சமேததயை மணந்து
 சமியெனும் புதல்வியைச் சால்புறப் பெற்று
 கொமிய முனிவரின் தலைப்புத் திரங்கும்
 மந்தார முனிக்கு மணங்கெசய்து கொடுப்ப
 அந்திமப் பெற்றேர் அவர்களைக் கண்ணுற
 மந்தார முனியும் மஜையாள் சமியும் 1220
 அந்தரக் காட்டி ஆடாய் அகன்று

புகுந்து செல்பொழுது புருகண்டி முனியும்	
தகுந்த விநாயக சாரூப உருவில்	
துதிக்கை யுடனே தொந்தி வயிற்றுடன்	1225
வருவதைக் கண்ணுற்ற மந்தார சமியும்	
மதிக்காது நடகைக்க மாழுனி புருண்டியும்	
சீற்றங் கொண்டு சிறியோர் நீவிர	
பெரியாரை மதிக்கப் பெருத மையினால்	
வன்னி மந்தாரை மரங்க ஓருவீர	1230
என்ற சாபத்தை ஏந்திய இருவரும்	
புருகண்டி முனியை வலம்வந்து வணங்கி	
சாப நிவிர்த்தி தருகென வேண்ட	
பாபிக ஓருகிய சதிபதி யிருவர்க்கும்	
சாப விமோசனம் தருமெனக் கூறி	1235
விநாயகக் கடவுள் விரும்பி யும்மிடம்	
தானுக வருவார் தகுந்த சமையம்	
மரவடிவு நீங்கி மக்களா குதிரென	
நடந்ததை யறிந்த சௌசன முனியும்	
இடமது பெயர்ந்த இனியமா னவர்க்காய்	1240
விநாயக மூர்த்தியை விரும்பி வேண்ட	
அந்தநா யகனும் அருள்கரச் சென்று	
வன்னிமந் தாரைகிழ் வழிபடு தெய்வமாய்	
வேண்டு வார்க்கருளி வினைகளைத் தீர்க்க	
அண்மிய பொழுது வன்னிமந் தாரையும்	1245
சமிமந் தார உருவடி வாகினர்	
அதன்கா ரணமே அப்பெரு மானும்	
சமிமந் தார அனுக்கிரக மூர்த்தியாய்	
எம்முட னிருந்து ஏற்றஞ்சு புரிகிறஞ்.	
<u>பாலசந்திர மூர்த்தம்</u>	
எல்லா வயிரையும் ஈர்த்தருள் செய்யும்	1250
எமதர்ம ராசன் கூட்டிய அவையில்	
கின்னரர் விஞ்ஞூயர் கிருடர் சாரணர்	
முனிவர் தேவர்கள் முறையாய்ச் சூழ	
சிங்கா சனத்தில் சிறப்புட னிருந்து	
அங்கு நடக்கும் அரம்பையர் ஆடலில்	1255
தங்கள் கைவழி கண்களஞ்சு செல்ல	
ஆடும் நங்கையர் ஆடிடு மரங்கில்	
கூடி யாடிய திலோத்தமை யென்பாள்	
ஆடை வழுவுற அரங்கிருந் தகல	

- பாலடைக் கச்சினுள் பருத்த தனங்கள் 1260
 கச்ச விலகுநும் காட்சியைக் கண்ட
 இயம் ராசனும் ஏங்கி வதங்கி
 ஆயாச விரக தாபத்தாற் றுவண்டு
 வண்டாடு சோலையில் வழிவழி போகத்
 திண்டாடு முணர்ச்சி தேங்கிய நிலையில் 1265
 நெக்கிய வீரியம் நெடுவழி யொழுக
 நித்திய ஒழுக்கின் நிறைவடை விந்தில்
 படுகுண அனலா சுரண்வந்து தோன்றி
 தரும் ராசனைத் தந்தையென் றநிந்து
 பொருத்து செய்யாப் பூவுல கடைந்து 1270
 சீவராசிகளைச் சிறையாய்ப் பிடித்து
 பாவ மூட்டையைப் பலமாய்க் கட்டி
 ஊனைப் புசித்து உயிரைக் கலக்கி
 வரைனைப் பிளக்கும் மாழுழுக் கம்போல்
 வாயைப் பிளந்து பேரோல மிட்டு 1275
 தூயராய் வாழும் முனிவர் தேவரை
 உண்ணும் படியாய் உற்றவவ் வசரன்
 சுவர்க்க லோகம் துரிதமாய்ச் சென்று
 தேவர் முனிவர்க்குச் தீமைகள் செய்ய
 இமையவர் தலைவன் இந்திர னாறிந்து 1280
 அமரர் கூட்டுடன் அனந்த நாபனை
 வேண்டுதல் செய்ய விட்டுனு தேவனும்
 பண்டை யொருநாட் பார்ப்பனச் சிறுவனுய்
 வந்த தேவனே விநாயக னன்றி
 அனலா சுரனை அழிப்பவ ரீங்கிலர் 1285
 எனமனம் நினைந்து எண்ணிய படியே
 விநாயகச் செம்மலை வேண்டி வணங்க
 அன்னவர் அருஞ்சுரு காட்ட வணங்கி
 ஸியனே எழையும் ஆண்டருள் தேவே
 அனலா சுரங்கு அடியேம் படுதுயர் 1290
 இன்னெனன வென்று இயம்ப முடியுமோ
 என்றலறி நின்ற இமையவர் முன்னே
 பிராமண வுருவாய்ப் பேயர்த்து நின்ற
 பிரமச் சாரியாம் பெருமான் விநாயகன்
 தோற்ற மளிக்கத் தூயவர் முன்னே
 காத்திடு வோமெனக் கருணை காட்டி 1295
 வதைபுரி யனலா சுரனைத் தேடி

- தவ : லோகத்திற் சென்ற வகரணை 1300
வீழ்த்திட விநாயகர் விரைந்து செல்ல
அனலா சுரனும் ஆனவத் தியிரினுல்
அழிவதை மறந்து அனல்போற் சினத்து
வழிவழி யூந்து வருவதைக் கண்ட
பெருமா னவஜீப் பிழைகைக் கவளமாய்
வாய்க்குள் தள்ளி ஏப்பம் விடவே
அள்ளிக் கொட்டும் அனலது வேகம் 1305
எல்லா வுயிரிலும் எழுவயிற் தெரியும்
பெசல்லா வண்ணிப் போக்குதற் கெண்ணிப்
புல்லா மறுகால் பூசை செய்ய
வல்பிணி நீங்கி வளப்ப முண்டாக
எல்லாம் வல்ல ஈசநா யகரை 1310
பாலச் சந்திர மூர்த்தியென் றழைத்தபின்
மழுரேச நாதர்
- காசிப முனிவர்தம் காதஸ் மஸ்கையர்
பதின்மூவ ருள்ளும் பணிந்து தொண்டாற்றிய
சதியாம் விநதைதன் சாதனை ஓட்டிக்
கதியிலாக் கந்துரு வென்றமறு மனைவியை 1315
அவமதித் திடவே அவள்மகன் சடாயுவும்
பவவினை முனீதள்ளப் பரிகசித் ததனுல்
கந்துரு வதங்கிக் கார்மைந்தர் நாகர்க்கு
வந்தவை சொல்ல வாடிய சேடனும்
இந்தப் பொழுதே இறுத்திடச் சடாயுவை 1320
நாக சேனையுடன் நாக தலைவனும்
ஆதி சேடனும் அஜைந்து சென்று
விததைமா விகையில் விருப்புடன் தங்கத்
தங்கிய தறிந்த சடாயு சமிபாதி
சேன னுகிய சேர்பட்கூி ராசநும் 1325
நாக சேனையொடு நரயுத்தம் செய்து
அனைத்து நாகரையு மடக்கி யொடுக்கிச்
சிறையிலே வைத்துச் செய்த செய்கையை
முறையாய் யறிந்த மூலட்ட நாகங்கள்
முப்பட்கூி ராசரை முண்டிப் பிழத்து 1330
சிறையினில் வைத்துத்தம் சிந்தை மகிழு
கத்துரு கவலையின் கலக்கம் நீங்கச்
சத்துரு ஒழிந்தெனச் சந்தேஷம் கொண்டாள்
இதனை யறிந்த விநதை யென்பானும்

- மனது கலங்கி மாண்புடைக் காசிப 1335
 முனிவரை நெருங்கி முறைப்பா டோத
 அன்னவந் பெண்ணே உன்னடி யுதரத்தில்
 நின் புத்திரரை நிறை மிட்கவின்று
 முட்டை யொன்று தோன்றும் தோன்றிய 1340
 முட்டையை யெவரும் உடைப்பது பொய்யே
 எவரு மெளிதில் எடுத்தெறி யொன்னை
 விநாயக தேவனே விருப்புட னுடைப்பார்
 உடைந்த காலை உள்மயில் தோன்றும்
 தோன்றிய மயிலைத் துதிக்கைப் பெருமான் 1345
 தம்வா கனமாய்த் தானமர்ந் திருந்து
 நின்புத் திரரை நிறைமீட் பாரென
 காசிப முனிதன் விநதைக் குரைப்ப
 விநதையென் பாளில் விளைந்த முட்டையை
 அருளோடு பெற்று அடிவயிற் ரணடந்து 1350
 இருளகல் காலம் இரியும் வரையும்
 காத்து வந்தாள் காலம தேத
 விநாயகக் கடவுள் விரும்பி யங்கே
 விநதை தவஞ்செயும் விழுப்புடைக் காட்டில்
 விளையாட் டயர விளைந்து வந்தனர் 1355
 விநதை யறிந்து விநாயகக் கடவுள்முன்
 பந்தமறுக்கப் பாரிய முட்டையை
 அந்தமில் நாயகன் அடியினில் வைத்தனன்
 வைத்ததும் முட்டை வொடித்துப் பறந்து
 மயிலுரு வாக மண்ணிய மயிலை 1360
 ஒயில் வாகனமாய் உவப்புட னேறி
 விநதையை நோக்கி வேண்டுவ தென்னென
 அவரும்தன் புத்திரர் நாகர் சிறையில்
 அடைபட் டிருப்பதை மீட்டருள் ஜியென
 அங்ஙன மாகுக என்றருள் செய்து 1365
 மாழு ரந்தனில் மகிழ்வுட னிவர்ந்து
 விநதை புத்திரர் விலங்கைப் பிரித்திடும்
 மாழு மூர்த்தியென மறைபொரு ஞரைப்பச்
 புலங்கா பரண வேதன்
- சிவசத்தி தன்னைச் சிறப்புடன் வணங்கி 1370
 விநதை பெறுவரத்தை விளக்க மாக்கத்
 திருவுளங் கொண்டு பாதலஞ் சென்று
 வாசு புதல்விக் கருள் சுரந்தப்பால்

அன்னவள் தாய்மலை அன்புடன் செல்ல
 வாசுகி யெழுந்து வணங்கா தவளாய்ப்
 பேச்சு முச்சின்றிப் பெருமை கொண்டிருப்ப
 கணேச நாதனும் கருத்தறி ந் தப்போ 1375
 அவள்சிரத் துதித்த இரத்தின மணியை
 இவள் செருக் கடக்க ஈர்த்துப் பறிப்ப
 வாசுகி மயங்கி மண்மேற் கவிழ
 விநாயக தேவனும் விநதை புத்திரரை
 சிறைமீட் பெட்டுப்பச் சீறிய வாசுகி 1380
 கறைகண்டன் பிள்ளையைக் கதைகொண்டு தாக்க
 அவளை வளைத்து அணிவிர லாளியாய்
 தவனென்றி காட்டும் தத்துவப் பெருமான்
 கையி ஸ்ரீநித்தான் அதனை யறிந்த
 பொய்யிலா ஆதி சேடனும் புகைந்து 1385
 நாக சேனையை நவமாய்க் கூட்டி
 பாக வலமாய்ப் படைத்திர எமைத்து
 பார்முதற் றேவன் பண்ணவ நாதனைப்.
 போர் செயக் கூவிப் போர் புரிந்தனனே
 பண்ணவ நாதனும் பரிவுடன் சேடனைப் 1390
 பிடித்து வாவென வாகனத்திடஞ் சொல
 வாகன மாகிய மழுரஞ் சென்று
 நாக சேனையை நாசியாற் குத்திப்
 பாகம் பரகமாய்ப் பாதலம் வீழ்த்தி
 ஆதி சேடனை சிருகிஸ் கொணரவே 1395
 ஆதி நாயகன் அரைஞா ஞகச்
 சோதி நாதன்போற் சுருட்டிக் கட்டினான்.
 விநதை புத்திராகும் விடுபட்ட நாகரும்
 விநாயகப் பிராஜை விழுந்து வணங்கி
 பெருமா ஞற்றிய பெருவிளை யட்டை 1400
 பூவுல கிருந்த பொன்ன னும் பொன்னியும்
 பார்த்து மழிமுப் பாஜை வயிற்னும்
 புஜங்கா பரண முர்த்தி யாசினான்
 வல்லாள முர்த்தி

அன்ன வனேதிரு ஏருட்பலத் தினால்
 முன்னவ ஞகி முழுமூர்த்தி யாகி 1405
 வல்லப கணபதி வருவதைக் கேண்மின்
 விட்டுணு நாயிக் கமலத் துதித்த
 திட்டை கூடிய நிஹலன் பிரமன்

- வேதா கமங்களைச் சிவணிடந் தெரிந்து
புத்தக மாக்கிப் பூசைசெய் காலை 1410
- தேவரு மசராரும் தீராச் சினத்தால்
நாத்தள தளக்க நவிவுற்ற போரில்
- அமார் வேதப் படைகளை யேவ
தாங்கா வவுணர் தகைந்து போக
அமரர் வென்றியால் ஆர்ப்ப ரித்தனர் 1415
- அவுணர் நல்வலமி அடங்கிய வதனுல்
கங்கா சுரனெனும் காமுக வசரனும்
கமலா சுரனெனும் அவன்முறைத் தம்பியும்
வரத்தினுல் வல்லமை பெற்றவ ராகி
இருப்பதை யறிந்த இடங்மிகு வசரர் 1420
- அன்னவர் தமிழம் யன்பா லணுகி
தமிழ்டார் களைந்து தருகென வேண்ட
கங்கா சுரனும் கமலா சுரனிடம்
எங்குலமி வாழ இக்கணஞ் சென்று
பிரம நிட்டைமுன் பெருவேத மிருப்பதை 1425
- இரவி ரவாக ஈர்ந்து வருகெனக்
கரவா தாணையால் கமலா சுரனும்
வென்றிடு மாயையால் தன்ஜை வேறுக்கி
வேதன்முன் சென்று விரும்பிய வேதத்தைச்
குக்கும் மாகச் சலிகரித் தவனும் 1430
- கங்கா சுரனிடம் கவர்ந்து கொடுத்தனன்
அன்னவ னதனை அலைகடற் றிரைக்குள்
கன்ன மாகவே ரந்து மறைந்தனன்
அதனால் வேத ஒழுக்கம் கெட்டது
லறுமையும் பிணியும் மலைபோல் வளர்ந்தன 1435
- வருணைச் சிரமுறை வரண்டு போயது
தேவர்கள் வருந்தித் திரண்டு கூடினர்
வேதனும் நிட்டையில் விழிப்ப டைந் தபின்
வேதப் புத்தகம் விரையமாய்ப் போனதை
- சாதனை யாலறிந் தவரு முடன் சிவ 1440
- நாதனி டஞ்சென்று தடந்தகவ யுதாத்தனன்
அவனதைக் கேட்டு அனுகிய பிரமனை
- இவண்சொற் கேண்மின் இற்றை ஞான்மே
விக்கினம் நீக்கும் விக்கேஸ் வரநிடம்
விரைவி னிற்சென்று விளம்புதி இன்னே 1445
- வல்லவன் அவனே வருபொருள் வேதம்

துல்லிய மாகத் துலங்க வுலகெலாம்
 பரவச் செய்வன் பதட்டமும் நீக்குவான்
 என்றஞ்சுள் சிவனை இருகை கூப்பி
 மும்முறை வலம்வந்து முறையாய்த் தொழுது 1450
 ஜியனே யடியேண் உய்ந்தனன் இனியென
 பத்மா சனத்தில் பத்தியோ டிருந்து
 சித்த மடக்கித் தியானம் செய்யவும்
 சிங்கர மூர்த்தியத் தவத்திற் கிரங்கி
 பங்கையச் செல்வனைப் பரிந்துகை பிழித்து 1455
 வேத புராணமெம் முக்கண்க ளாகும்
 ஆதலி னகிலம் பிரகாசித் தாஞும்
 எனவே வேதம் அழிந்ததென் ரெண்ணி
 மனவே தனைப்படா மசிழ்வுடன் வாழ்க!
 கமலா சுரணையும் கடிதினில் வீழ்த்தி 1460
 அமஸழுன் தேவ ரிடர்களை வேராமென
 விநாயகப் பெருமான் விளம்பிய பின்னார்
 அந்தனர் வழவுமாய் அழகுற மாறி
 வேத நூல்களை விருப்புட னெடுத்து
 ஆயிரஞ் சீடர் அமைவடன் சூழ 1465
 சுந்த ராச்சிரமச் சோலையையடைந்து
 நித்திய கருமம் நினைவுரு திருந்த
 முத்த முனிவர்கள் முறைவகை தெரிந்து
 பத்தி யுடனவர் பராபரப் பிராமணர்
 தாள்களில் வீழ்ந்து உய்ந்தோ முய்ந்தோ மென 1470
 ஆளு மெம்மைய யாவரோ நீரிவண்
 வேத வித்தகராய் எமைவேண்டி வந்தீர்
 போதமா முனியே பொருந்து மெம்கிரியை
 தீதன மாகச் செப்புக பெரும
 வேதத்தை விளக்க விளக்க மெப்திய 1475
 கோதறு முனிவரும் குளிர்மா னிகையில்
 அத்திச் செம்மலை ஆர்வமோ டமர்த்தி
 வேதங் கேட்டு வித்தக ராயினர்.
 வைதிக கைவ நெறிவளர்ந் தோங்கவும்
 சுந்த தர்மம் துரிதமாய் வளரவும்
 பத்திமை யுடன்மகர் பாவம் நீங்கவும் 1480
 சுத்தியம் தளைக்கின்ற சால்பையு மறிந்த
 கங்கா சுரன்தம்பி கமலா கரணிடபீ
 சுந்தராச் சிரமதில் சுகமுறு முனிவரின்

- அந்த காரத்தை நீக்கிய வாசான் 1485
வல்லாள போதனை வருத்திக் கொன்று
எல்லா முனியையும் இழுத்து வாவெனச் சொல்ல
சொல்ல ஈசைனயாற் சோர்விலாக் கமலனும்
போட் முறை யுடனே புகுந்த வளவில் 1490
தாரணி தேவரும் தவமுனி வர்களும்
பயந்தொ ஞங்கிப் பார்ப்ப ஞசானமுன்
பதுங்கி யிருப்பப் பார்ப்பான் தன்னுரு
மாற்றி யமைத்து மஸ்வீர ஞகப்
போட்குப் புறப்பட்டுப் புகுந்த சேஜைய 1495
மாயா மந்திர வழியினு வழித்து
யாகத்திற் ரேஞ்சிய யாக மயிலை
வாகன மாக்கி வரும்போ ருட்புக
கமலா சுரனும் கதித்துப் போர்செய
விமல வேந்தனும் வீரப் படையால் 1500
குத்திப் பிளந்து குட்ரப்பட வழுது
பத்திசெய் தேவரைப் பரிவுடன் காத்தனர்.
வல்லாள மூர்த்தி வரப்பிர சாதராய்
எல்லாரு மறிய எழுந்த சுருதிகள்
தேவரை மூவரைத் திரட்டி மொழிந்தன.
வக்கிரதுண்ட நாயகர் 1505
வேத மொழியால் விளாந்த பிரமன்
தாதனும் உலகஞ் சிருஷ்டிக்க வெண்ணி
எடுத்த கருமங்களில் இடையூறு தவிர்க்கும்
அடுத்த நாயகன் விநாயக என்றெண்ணே
தொடுத்த தொழிலும் விகாரமாய்ப் போக
சிருட்டி பேதங்கள் சிரிக்கவும் முறைக்கவும்
நடிக்கவும் பிடிக்கவும் நலமற்றுப் போக 1510
வேத நாயகன் விளையாட் டிதுவென
வேத நாதனும் விளங்கி மெய்யரும்பி
ரரம்ப நாதனை ஏற்க மறந்ததால்
இவ்விளை யுற்றது என்செய் வேவெனன் 1515
வக்கிரதுண்டனை வழுத்தி மனத் திருத்தி
யோகத் திருப்ப யோக நாதனும்
மெம்யுருக் கொண்டு மேவுகு முவிபோல்
பிரமன் முன்றேன்றிப் பிறவித் தொழிலைநீ
ஆரம்பித் துஞ்சற்றுதி அதன்முன் பெரிய 1520
ஏகாட் சரமெனு மெழில்மந் திரத்தை

பன்னீ ராண்டு பரிவட ஞேதி
 இன்ன வெல்லாம் இனிது பெறுகென
 ஒருகரம் மழுவும் மறுகரம் கமண்டலம்
 மற்றிரு கரங்களும் அபய வரதமு 1525
 மாகப் பொருந்திய மாமுக வள்ளலை
 சிருட்டியும் திதியும் சங்கார மூலமாய்
 பொருந்தும் பெருமான் போலக் காட்சி
 கொடுப்ப ரேயெம் கொடுவிளை யகலும்
 உணர்வா லுணரா வறிதற் கரியோய் 1530
 கன்னெஞ் சுடையேன் கரையத் தோன்றிய
 மின் எனுளி போல்வரு மெஞ்ஞான வுருவே
 விக்கினம் நீக்கும் விநாயக வள்ளலே
 எனப் பலவேத்திய உயிர்படைப் பிரமணை
 யாது வேண்டுவ துரைநீ யெனக்கென 1535
 ஆண்டருள் புரியும் அப்பனும் கேட்ப
 விக்கின மின்றி வேத சிருஷ்டயை
 முக்கியமாக முடிப்பதற் குரிய
 சத்தியைத் தந்தருள் தயாநிதி யேயெனக்
 அமல நாதனே கருதிய கிரியா 1540
 ஏான சத்தியை நயமுட ஞுள்ளி
 சிந்தையில் வைத்துச் சிருட்டித் தொழிலை
 பங்க மிலாது படர்குவை யெனவே
 கமல போதனும் கிரியா ஞான
 சத்தி யிருவரைச் சஞ்சலந் தீரப் 1545
 பத்தியில் நினைந்து பொறுமை மேற்கொள
 சித்தி புத்தியெனும் திருநா மத்துடன்
 பத்திதெய் பிரமன் பக்கலிற் ரேஞ்ற
 அவ்விரு பேரையும் அடியொற்றி வணங்கி
 தாயரே நீவீராம் புதல்விக ளாயிருந் 1550
 திடையூ றகற்றிக் கிருபைசெய் தருளுக
 பிரமனு மிருவரைப் பிரணவ வுருவடன்
 துகிக்தருள் பூசை துலக்கமோ டுகுற்ற
 வக்கிர துண்ட விநாயக மூர்த்தியும்
 உக்கிர பூசையா வொருபெயர் பெற்றனன் 1555
 சித்தி புத்தி திருமணம்
 ஆதி விநாயக ஜைத்தொழு பிரமனும்
 சோதியாய் வியாபித் திருக்கும் பொருளே
 இதமாயப் பெற்ற இருசத்தி களையும்

- உலக முய்யத் திருமணஞ்சு செய்து
அண்ட நாயகனுய் ஆளுமை பெற்று 1560
விண்ணவர் மண்ணவர் விரும்பித் துதிக்க
வரமஞ்சு கவன வக்கிர துண்டனும்
திருமணஞ்சு செய்யத் தேறிய பொழுது
நாமரை மலரோன் தலைவனும் சிவஜீயும்
உமையம் கையையும் உற்ற கயிலையில் 1565
சென்று வணங்கிச் சீரோடு நிற்ப
சிவனு முகமையும் மிவண்டேசர்ந்த தென்னென்ன
எமது புத்திரிகள் சித்தி புத்தியை
மாழுகத் தேவற்கு மணவிஜீ செய்ய
விரும்பி ஞேமனு மதிவேண்டி ஞேயென 1510
அம்மையு மப்பனு மதிவேண்டி ஞேமென
பிரம தேவனும் சத்திய லோகத்தில்
தேவர் முனிவர்க்குத் தூது போக்கி
மணவிஜீ நாளைக் குறித்து வைத்து
விசுவ கன்மஞ்சுல் வியப்புறு கல்யாண 1575
மாசிலா மண்டபம் மணவிஜீக் கியற்றி
தேவர் முனிவர் கின்னரர் கிம்புடர்
மூவர் முத்தமிழ் கூறும் முனிவர்கள்
நவக்கிர கங்கஞம் நாக தேவரும்
மூல காரணன் மணவிஜீ காணக் 1580
கூடி வந்தனர் அக்குழு சேர்ந்த
நாரத முனியும் நக்கனெம் பிரானின்
பாத கமலம் பரவித் துதித்து
விநாயக திருமணம் விற்ரய நடப்ப
ஆக்குதி ஐயவன அருட் சிவனுரும் 1585
ஐங்கர மூர்த்தியை அண்பொடு நேராக்க
திருமணக் கோலஞ் சிறப்புறக் கொண்டு
ஐரா வணமெனும் ஆயிரம் மருப்புடை
ஆஜீனமே விவர்ந்து யாகமணச் சாலையை
நாடி வந்தனர் வந்தவர் பின்னே 1590
தந்தையும் தாயும் தமிழும் மாமனும்
வித்தியா தாரும் விஞ்ஞாயர் வசக்கஞம்
திக்கு பாலகரும் திருநந்தி தேவரும்
டித கணங்கஞம் டத்த சந்யாசரும்
பொவிவுடன் வந்து டுரித்துப் பின்பு 1595
சென்னி தொயச் சிறப்புற வணங்கி

அவரவர் ஆசனத் தமர்ந்த போது
 கலைமகள் திருமகள் தாயார் மாமியரென
 சீலைபோ ஸமர்ந்த சித்தி புத்தியை
 மகிழ்வுடன் வணங்கி மணக்கோலஞ் சூட்டி 1600
 விநாயக மூர்த்தி விரும்பும் பக்கவில்
 நாயக ரிவரென நயந்து சேரப்
 பிரம தேவனும் பிஞ்சுக னுமையும்
 வாம தேவனும் வரலக குமியும்
 சித்தி புத்தியின் திருக்கரம் பற்றி 1605
 கணேச மூர்த்தியின் கையினிற் கொடுத்து
 கலைமகள் வார்க்கநீர் கல்யாணஞ் செய்தனர்.
 மங்கள வாத்தியம் மகிழ் முழங்கவும்
 தோத்திரத் தோர்தொனி துலங்கி ஒலிக்கவும்
 சனக முனிவரின் தத்துவ கிரிகைகள் 1610
 வணிதையர் குரலொடு வலம்வந்து சேரவும்
 திருமணம் முற்றிய தேவ நாதனும்
 சிவமணம் காணத் திருக்கை லாய
 தவக்கிரி சென்று தந்தைதாய் வணங்கி
 சித்தி புத்தியுடன் சீரொடு உலகுய 1615
 பத்தியுட னமர்ந்து பரவின காலை
 திருப்பாற் கடவில் நீள்துயில் கொண்ட
 கருமால் கதுப்பில் தோன்றிய வசர்
 மதுகைடவ னெனும் மாபெருந் துட்டர்
 வேத ஒழுக்கம் வெறிதாய்ப் போகவும் 1620
 முனிவர் தேவரை முனிவுட னழித்தும்
 இடுக்கண் பலவா றியற்றும் காலை
 பிரம தேவனும் தன்னுருக் கரந்து
 ஐங்கரக் கடவுளின் அருளையே கொண்டு
 திருப்பாற் கடவிடம் திண்மையாய்ச் சென்று 1625
 நாரணன் நெடுந்துயில் கொள்வதை யநிந்து
 நித்திரா தேவியை நீடு நினைந்து
 பத்திர மாய்மால் பரிதுயில் நீக்கென
 அவஞ மினங்கி அறிதுயில் நாரணன்
 நித்திரை கலைக்க நீள்விசம் பதுபோல் 1630
 தோற்றிய நாரணன் துயில்கலைந் தெழுவே
 சித்தங் கலங்கிய தேவரும் பிரமனும்
 வந்தித்து நின்று வாம. தேவன்வசம்
 மதுகைடவ னெனும் மாபெரு மகரர்கள்

முனிவரைத் தேவரைத் தாக்கி யழித்து 1635
 வேத வொழுக்கம் வழுவறச் சிதைத்து
 கொடுமை பலசெயும் குணக்கோ டர்களை
 படுகளத் திழுத்துப் பதைக்கப் பதைக்கச்
 சம்காரஞ் செய்தெம் சஞ்சலந் தீர்ந்திட
 வேண்டி னேமென்று வேதனு மொழிப 1640
 சங்க மூதிச் சால்பெரும் படையுடன்
 அங்கண் கூர்முனை அதிபடைக் கலமொடு
 ஜாழிப் பிரளயம் போல வெழுந்து
 ஆழி அண்ணலும் மதுகை டவர்மேல்
 பலநாள் போர்செயப் படைக்கல மிழுந்து 1645
 சத்தி யற்றவராய்த் தவித்து நின்று
 தன்னுநு மறைத்துக் கந்தர்வ வடிவுடன்
 திருக் கைலாச சிவகிரி யடைந்து
 அரும் பெரும் யாழை அங்கையி லெடுத்து
 சாம வேதத்தை தரளமாய் மீட்ட 1650
 அம்மா துடன்பாக அழகு சங்கரனும்
 இருஷத்த் தலைவரை ஏவி இசைப்பவர்
 யாரென அறிந்து ஈர்த்து வருவீரென
 இயம்பினார் அப்போ விருஷத்த் தலைவரும்
 இசைத்த நாரணைர ஈர்த்துச் சங்கரன் 1655
 சந்திதி கேர்த்திடச் சாந்தமுட னவன்
 இன்னிசைத் தோத்திரம் இசையொடு பாட
 இசைக்கு மகிழும் இயல்பினன் சதாசிவன்
 நாரணை வேண்டுவது யாதென வினவ
 அடியேன் கண்ணத் துதித்த வீரரக்கர் 1660
 முன்பல கொடிய விளைகளை யாற்ற
 அன்னவர் போரில் புறங்கண்டன ன தால்
 அவரை வெல்ல அருளுதி யெனக்கென
 இறைஞ்சி நின்ற ஏந்தல் நாரணைன
 விளைசெயு முன்நீ விக்கினினை நினைந் திலை 1665
 போர்க்குச் சென்றும் போரிலே தோற்றும்
 ஆதலின் நீயவளை அருளொடு பூசித்
 தளவிலா வெற்றி யடையவா யென்று
 சித்தி விநாயகர் தோற்றும்
 அப்பன் சிவன்சொல் வணங்சி நாரணனும்
 நன்று நன்றென்று நயந்து பேரவாவுடன் 1670
 பூலோகஞ் சென்று பூருவ முறையில்

ஆவன் மகளை அரசுகித்துச் சடாட்சரம் கூட விவாதப்படுவதை
 பத்தியாய்க் கெபிக்கம் பரிந்து கணநாதர் என்றாலும் பரிசு
 கித்து விட்டுனுவே சிந்திப்ப தென்னொன்றிலே கூறுவிரு
 கிட்டுனு தொழுது விநாயகசெங்கலை கீர்தி, வாழ்வரி
 கீட்டாக் கிருபை கிடைப்ப வென்செவியில் கூட கூறுவதை
 தோன்றி வளர்ந்த துப்பரா மரக்கர் கூட ப்புவகை கூட கூறு
 போற்றி செய்யாது புலாலுண் புசித்து வீரதாஷ கூறுவதை
 ஆற்றலில் தேவரை அழிக் கிள்ளுரதனால் கீர்த்தி 1680
 அன்னவரழிய அறம்வளர் வலிமையை மாங்கிலம் கூறுவதை
 எனக்குத் தந்து எனியே னும் அன்பை
 முக்காலமு மறைவை முன்னிற்க வேண்டினேன் கீர்த்தி
 விநாயகர் விரும்பி விட்டுனுவை நோக்கி விரிசுக்கு விரிசும்
 எல்லா மளித்தேன் ஏஸா அவனர்கள்
 பொல்லா வஞ்சத்தால் புதகுள் மறைந்தார் 1685
 சடாட்சரஞ் செபித்துச் சண்டைக்குச் செல்லவன் கீர்த்தி
 முடி மறைந்தவர் முன்னுக் கூந்து
 முன்னிலை போர் செய்து முற்று யழிவரேன்
 முன்னிற்கும் நாயகனும் முறைத்தால்லி மறைந்தபின்
 ஆனந்தம் கொண்ட அரியும் அளவில்லா 1690
 வாசை கொண்டையனை அரசுகிக்க நிலைந்து
 தோன்றிய பூமியில் தொழில்லஞ் சமைத்து
 மன்றநிய வெல்லோரும் வதிபட்டு வணக்க
 பிதிரப்பை செய்து பெருஞ்சித்தி பெறவே
 தீத்திவிநா யகரெனத் திருநாமல் வைத்தார்கள் 1695
 தீத்திவிநாயகரின் சேரானுக் கிரகத்தால்
 புத்தியில்லா அவனர்களும் போர்க்குப் புறப்பட்டுக்
 கண்ணபிரான் முன்னே கதைவீசி வந்தார்க்கர்
 புணப்பட்டுப் போயழியப் பூவளந்தோன் காட்டினனே
 அமரநும் கண்ணுற்று ஆடல்பாடல்புரிந்து 1700
 தமருக மடித்தங்கே தருதருப் பூச்சொரிய
 சத்திய வுலகத்தில் சார்ந்திருந்த தேவர்களும்
 முத்திநெறி கற்பிக்கும் முழுதனார்ந்த பிரமனிம்
 தத்தியுள்ள மரிசி காதுமங் கெழுந்துயிக
 கிருட்டித்தி சங்காரம் செய்யுமத் தொழிலிலே 1705
 முதல்முர்த்தி யாரென முனியுங்கவர் கேட்ப
 முன்னிருநாள் ஆனவத்தின் முனைப்பினால் அகங்கரித்து
 விட்டுனுவும் யாறும் வீண்வாறு செய்யவே
 முட்ட முடியாத முழுச்சொடி எர்நடுவில்

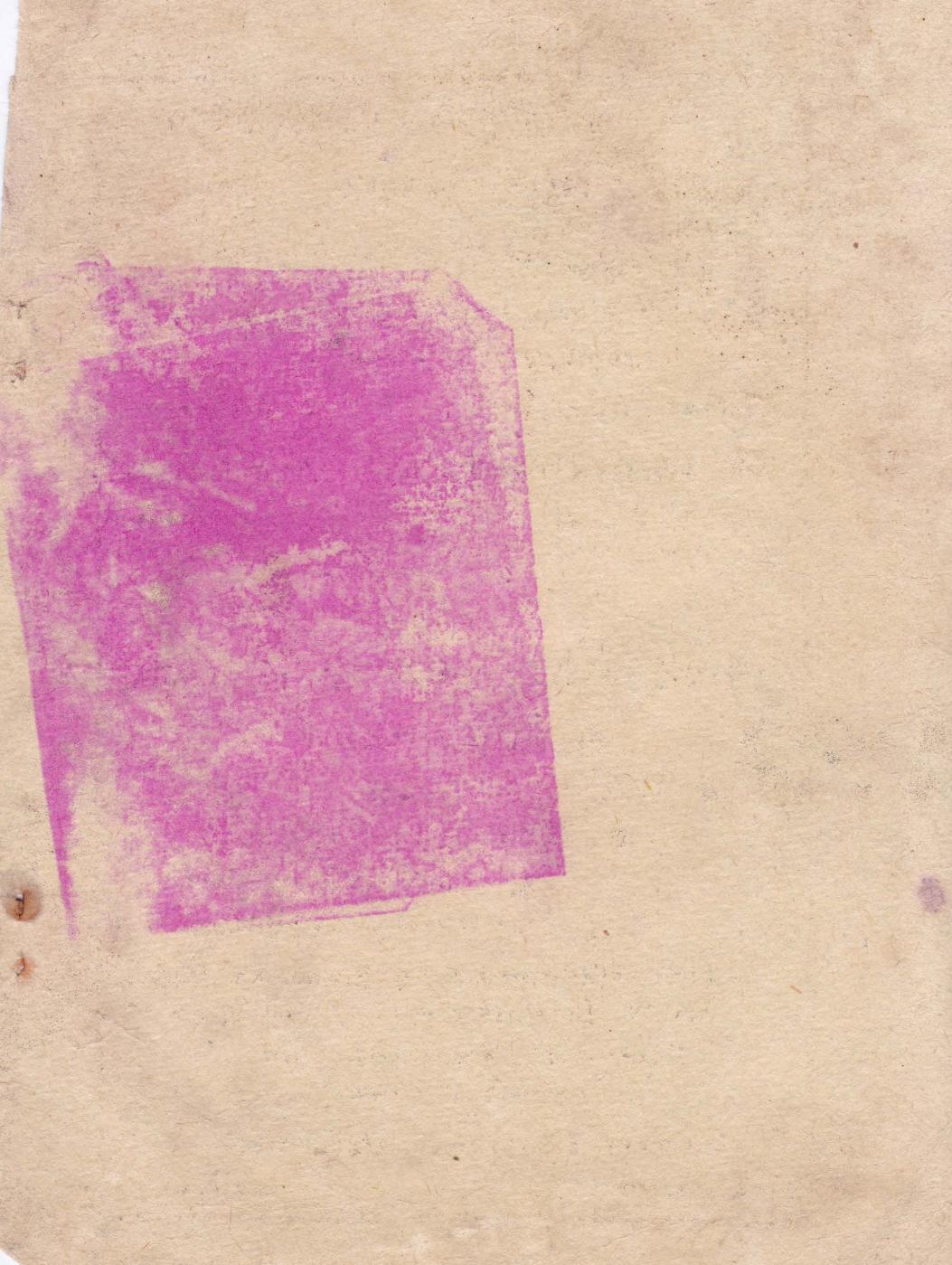
கட்டுக்கடங்காமல் கனன்று உயர்ந்தெழுவேன் 1710
 எம்ட முடியாத எம்பெருமான் தோற்றுமதைச் சொல்லுது
 சரவேஷ் வரரென்று சார்ந்தோமே நாமிருவர் பின்னும் மரிசி பெய்தபெருங் கேள்வியொன்றில் பிரமன்புன் எகைபுரிந்து பேசுவார் சிவபெருமான்
 முன்ன மெமைப் படைத்து முதலாகப் படைத்தலேயும் 1715
 பின்னாகக் காத்தலேயும் பிழையில்லா தெமக்கருளி
 சங்காரத் தொழிலைத் தனதாக்கிப் பிரளையத்தில்
 எல்லா அழிர்களையும் எங்களையும் சேர்த்தழித்து
 அன்பாற்பின் அவையுய்ய ஆவனதான் யுரிந்து
 எள்ளில் மறை நெம்போலும் எழுநதியின் அலீபோலும் 1720
 அடனியில் எக்கினிபோலும் ஆந்துடங்கி மறைந்து நிற்கும்
 பொன்மேனி யெம்பெருமான் பொருந்திய வினாயகனும்
 இத்தனையும் பிரமா எடுத்தியம்பு மரிசி
 சிந்தனையிற் கொண்ட சிற்றுக்கங்கைக்கல் 1725
 மானத வாவி மருதக் கரையினில்
 தானத் தமர்ந்து தலைவராம் கணேசரை
 தியானத் தமர்ந்து திருவருட்காசத் தவஞ்செய்தார்
 தவத்திற் கிரங்கித் தயாவான தத்துவனும்
 பவனினை னோட்டும் பராபரனும் வினாயகரும்
 முசிகத் தேறி முறையாக் காட்டிடப் பூர்வமாக விழுங்கு
 ஆசிகேள் மரிசியும் ஆவலோ டனுகே
 பாதபூசை செய்து பலமுறை விழுந்தெழு பாதபூசை பாதபூசை
 மாதுவரே யுமக்கு யாதுவரம் கேண்மென சிவாசாரம் சிவாசாரம்
 அடியேற் கிவ்வுலக ஆட்சி பெருகவும் சிவாசாரம் சிவாசாரம்
 மிடியில்லத் தன்மையும் மிகுவேத ஞானமும் 1735
 பாவத்தைச் சிறிதும் பதியாத சிந்தையும்
 சாவப்பெறினும் ராயாத சற்குணமும்
 சாரா வினைநீக்கும் சற்புத்திரர் பலரும்
 நேராகத் தமில் நீங்காத அன்பினையும்
 வாமபாகத் துறையும் வாகான ஈசவியை 1740
 நாமாசையாய் வளர்க்க நலமுள்ள புத்திரியாய்
 வளர்த்துவர அன்னவளை வாகன விநாயகர்கு
 தாப்பமிலாத் தத்தும் செங்குதா வெற்பதையும்
 சேண்டிய முனிக்கு விருந்துப் பரங்கொடுத்து
 ஆண்டி மகனும் அகன்றபின் முனிதேவர் 1745
 பிரமக் காத்திருந்து பிற்தேவர் நமஸ்கரிக்க
 அரசாட்சி யாற்றி அழகுவஸ்விய மனந்து

பெருமைபெறு சின்னைக்கீர்ப் பெற்றுமே வாழ்ந்திருப்பக்
 கொடுத்த வரம் தீற்றவேறக் குலதேவன் விநாயகனும்
 மகேஸ்வரன் கண்கை மகேஸ்வரியை நினைப்ப 1750
 அன்னவனும் விடைபெற்று அதியமுனை தோத்தில்
 மன்னுதா மரைமலரில் மசாங்கு வடிவாசி
 பின்னு சிவநாமம் பிழையாத்தி யானமுடன்
 மின்போலக் காட்சிதர மேவியமுனி யங்கே
 வன்ன வடிவான வளர்தா மரைமலரின் 1755
 மின்னு சங்கொன்று மினிர்வதைக் கண்ணுற்றுச்
 சங்கினை யெடுப்பச் சார்ந்த பொழுது
 பங்கமில் பெண்குழுவி பரவடிவைக் காணக்
 கண்ட குழுவியைக் காதலோ டெடுத்துப்
 பூண்டமும் மூலையான் புதுந்தானில் வடிவென 1760
 ஆண்டவன் திருவரு விதுவெனத் ரேவவஸ்லி
 இக்குழுவி தன்னை இனிதாய் வலர்க்குது
 எக்கால முழுங்க கேற்ற தாமென
 வல்லியும் வாங்கி மார்போ டண்பப்
 இல்லிமுலையிற் றீம்பால் சொரிய 1765
 அப்பா ஹூட்டி அகிலாண்ட தேவிக்குத்
 தப்பாது வல்லபை தனிநாம மிட்டார்கள்
 வல்லபா கணேசமூர்த்தி
 சிவமே கதியெனச் சிவநாமம் செப்பாது
 அவமே காலங் கழிக்கா மலன்றே
 வல்லபை தவச்சாலை வரம்பெறச் சென்று 1770
 வல்ல நாயகனும் சிவன்திரு வடிக்கீச்
 சிந்தையில் வைத்துத் தீனமும் துதித்து
 ஏகாட் சரக்திரு மந்திர ஜேபத்தை
 பாகாய்ச் செபித்துப் பரனாநுள் வேண்ட
 எல்லாம் வல்ல எப்பெரு மான்சிவன் 1775
 நால்லீய சின்னங்கள் நயப்பட என்னிந்து
 பிராமண வடிவாய்ப் பெருஞ்சாலை யடைந்து
 வரமரு எத்துவத் தன்மையை யுணர்ந்து
 கணேச வடிவாய்க் காட்சி செய்தருள
 மணமுதற் கோலம் மாண்புட எமைந்த 1780
 மரிசி முனிவரும் மாணவத் தேவர்க்கு
 மணப்பத் திரமலர் மகிழ்வுடன் விடுத்து
 திருமணம் முடிப்ப திருவருள் கூட்ட
 அருள்நிறை விநாயக ரப்பனை யழைத்து

1785

மறுவிலாமஸி மண்டபத் திருத்தி
நிறைவுகொள் வல்லபைத்தேவியைக் கோலஞ்செய்
தழுடை அவங்கல் ஆசனக் திருத்தி
இருமை கழிய இருவரை யோன்று
பிருத்தினர் மணவினை இனிது முடிய
அரியயன் தேவர் கரிமக் நாதனை 1790
விரிசையாய்ச் சென்று வழிபாடு செய்யவும்
தேவ கண்ணியர் தீந்தமிழ் பாடவும்
தேவ அரம்பையர் திறம்பட ஆடவும்
தேவ வல்லிந்தீர் வார்க்க மரிசி 1795
வல்லபை கரத்தை வரநாயக கர்வசம் காயங்கு
தத்தஞ் செய்யத் தாதை பிரமனும்
சத்தக் கிணியால் கருதி யோதிக்
கிரியை செய்து கிருபை வேண்டினர்
மணவினை முடித்து மனித்தீப மென்னும் 1800
அனிநா ரதனில் ஆலயஞ் சுமைத்து
வல்லபை சமேதராய் வாழ்ந்து வந்தனர் மீது பாலம்
வல்லபா கணேச மூர்த்தியென் நாமம்முடு
வல்ல விநாயக பாத்துவ மாலைக்கு
முதலிதழ் முடிவிதழ் முழுவது மாமே
எம்பெரு நாயகன் எவ்விட மிகுந்தும் 1805
அம்பே ரூலகில் அழகுடன் வாழ்க!
இவ்வுரை கேட்பூர் படிப்பை ரெவரும்
அவ்வுல காஞ்சும் அமரர் நிலையில்
அவ்வயின் வைத்து அருள்பெற அவர்களைச் 1810
சோதி நன்னாரில் துலங்க
சித்தி விநாயகன் சீர்செய் குவனே.

முற்றும்

ஸ்ரீமகன் பதிப்பகம்
அளவெட்டி